

ES BIJU DZIRDEJIS,

BET TAGAD ES REDZU

 Lūdzu, sēdieties. Ir patikami šovakar atkal būt šeit. Esmu pateicīgs, ka mums atkal ir šī iespēja kalpot Tam Kungam. Un pēc tam, kad es tik ilgi noturēju jūs vakarā, manuprāt, nebūtu taisnīgi atkal jūs aizturēt ilgi šovakar.

² Tikko kā tur klausijos vienu mūsu līdzstrādnieku, brāli Tai Kungā, kurš tikko kā atbrauca no Indiānas, viņu bija satraucis kāds divains sapnis. Viņš vēl nekad dzivē nebija bijis Šrīvportā. Taču viennakt viņš sapņoja, ka viņš atbrauc uz Šrīvportu, ne savā mašīnā. Un viņš atbrauca ar... jeb atbrauc uz kaut kādu vietu, uz draudzi, kur es sludināju. Viņš sacija, ka pēc tam, kad es biju beidzis sludināt un palūdzu par cilvēkiem, saciju: "Kaut kam ir jānotiek." Sacija, viņš, "ka nākamajā dienā atkal atnāca". Un viņš sacija, ka "ēka viņam ir pazistama, tās ārējais izskats". Sacija: "Tur-tur otrā ielas pusē atradās pilsētas auditorija, taču cilvēki uz to auditoriju negāja." Sacija: "Tas bija šajā pusē, akmens ēkā, pie kuras bija piebūve, un ēka bija izvietota tieši tādā veidā." Un tas-tas puisis redz sapņus, es esmu redzējis viņa sapņus un zinu, ka tie ir patiesi.

³ Un viņš sacija—un viņš sacija, ka "pēc tam, pēdējā vakarā", ka es "sludināju un lūdzos par slimajiem". Un es saciju: "Kaut kam ir jānotiek." Un atskanēja it kā pērkona dārdiens." Un sacija: "Cilvēki sāka kliegt." Un sacija: "Kad pērkons sāka norimt," sacija, "atskanēja un sāka runāt balss." Saka, "ka tā runāšana turpinājās, ka caur tiem režģiem (no augšējā loga) parādījās Dieva Godiba, ienāca Uguns Staba veidā." Viņš nekad nebija To redzējis. Viņš bija dzirdējis, kā mēs par To runājam, taču viņš pats ne reizi nebija To redzējis. Un sacija: "Viņš parādījās, lūk, šādi ienāca pa logu, un izveidoja Gaismu, kā ir redzams uz tās fotogrāfijas, tieši virs šīs te auditorijas." Un sacija: "No tā bija dzirdama kaut kāda dārdoņa." Un sacija: "Es piecēlos un saciju: "Tas ir Dievs Jehova."

⁴ Un sacija, ka viņš "atminējās (kad viņš to pārdomāja), kā Mozus izsauca... izveda tautu no Ēģiptes. Un viņi sacija: 'Lai runā Mozus, nevis Dievs, lai mēs nemirstam.'"

⁵ Viņš sacija: "Visi gulēja uz gridas, pacēluši rokas, kliedza." Sacija, ka "arī viņš kliedza: 'Kungs Dievs, es Tevi milu! Es Tevi milu!'" Un viņa sieva viņu sakratīja un viņu pamodināja.

⁶ Redzu, kā viņš šobrid iet starp rindām, brālis Džeeksons, bijušais metodistu sludinātājs. Un viņš tā satraucies, ka atbrauca šurp; un pateica, ka tad, kad viņš ienāca, viņš "bija tik

pārsteigts”, precizi, kā viņš to bija redzējis sapni. Es nezinu, ko tas nozīmē. Tas Kungs man to nav atklājis. Taču kaut kas var notikt, jo brālis Džeksons redzēja to sapni, bet viņš es zinu ir godigs, ists—ists virs, Dieva kalps.

⁷ Un es—es zinu, ka viņš redz sapņus, nāca pie manis, un Tas Kungs deva man skaidrojumu, un viss bija vienkārši nevainojami. Reiz viņš pat redzēja sapni par manu došanos uz Arizonu.

⁸ Un viņš ir ļoti satraucies. Viņš ir kopā ar savu sievu, viņš to atveda. Viņa teju teju klūs par māti, un viņš varēja atbraukt tikai ar lidmašīnu. Viņam nebija ne penija braucienam, bet kāds viņam iedeva naudu. Un tādējādi tas viss notika kaut kā ļoti noslēpumaini, tāpēc kaut kas varbūt notiks; mēs tā ceram. Mēs nezinām, ko tieši Tas Kungs mums sagādās.

⁹ Un tā, mēs esam pateicīgi Tam Kungam, ka dzivojam tieši šajā laikā, kurā mēs dzivojam, tieši pirms Jēzus atnākšanas. Kā es esmu sacijis jau agrāk, tas ir visvarenākais laiks visā vēsturē. Es vislabprātāk dzivotu tieši tagad, nevis kādā citā laikā uz... uz zemes.

¹⁰ Es šovakar redzu šeit mūsu priekšā manu labu draugu brāli Dauhu. Es pieminēju viņu tajā auditorijā šodien no rita. Brālim Dauham šodien ir devindesmit trīs gadi, kāda tā ir svētība! Viņš velta savu garo dzīvi Dieva slavai un godibai, šodien paliek devindesmit trīs gadi. “Priecīgu dzimšanas dienu” tev, mans brāli! Un es zinu, ka visā valstī, kur šodien to klausās, cilvēki sveic brāli Bilu Dauhu “dzimšanas dienā”. Viņš ir ļoti tuvs draugs Oralam Robertam, daudziem, viņš ļoti daudziem ir palidzējis attiecībā uz Evaņģēliju, un tā talāk. Viņš ir labs mūsu draugs.

¹¹ Es priečājos redzēt šeit brāli Mannu, vēl vienu metodistu sludinātāju, glābtu un kristītu ar Svēto Garu un Jēzus Kristus Vārdā, sēž šeit. Ari viņš ir viens no mūsu līdzstrādniekiem no Indiānas. Un, kā es saprotu, viņam blakus sēž brālis Hikersons, viens no mūsu diakoniem Džefersonvilā, Indiānas štata (Viņi tur šovakar klausās). Un, kā es saprotu, kaut kur šeit ir brālis Vilers, vēl viens diakons. Un es—es vēl neesmu ieraudzījis, kur viņš sēž, kāds rāda tajā virzienā, un es viņu tūlit atradišu; viņš sēž, lūk, tur, labajā pusē, jā.

Brālis Benks Vuds, ja tu šodien klausies, vakar vakarā šeit bija tavs brālis. Es viņu ieraudziju, kad gāju ārā, brāli Lailu. Jehovas liecinieks; Visa tā grupa atgriezās. Lails atnāca Tā Kunga vizijas dēļ.

¹² Lails tai dienā sēdēja laivā, bet dienu iepriekš viņam bija pateikts, ka “notiks kaut kas saistībā ar dzīvības augšāmcelšanos”. Ari viņš bija ists Jehovas liecinieks! Taču tajā ritā, kad viņš tur sēdēja un makšķerēja, viņš noķēra... Bet viņam bija tāds pamatīgs (tādā kentukiešu stilā, ziniet)... liels

āķis, un to norija mazmazitiņa zivtiņa. Un viņš vienkārši izrāva žaunas, iekšas un visu pārējo ārā, iemeta to ūdenī (mazmazitiņu asariti), un viņš sacīja: "Nu ko, mazais draudziņ, tu nokodi savu pēdējo kumosu." Mazīnais... Iekrita ūdenī, nomira, vējš to aizdzina starp ūdensrozēm.

¹³ Bet iepriekšējā dienā, kad sēdējām, es pateicu: "Svētais Gars man saka, ka 'notiks kaut kāda maza radijuma augšāmcelšanās'. Droši vien, kad es atgriezišos mājās, tas būs kaķens, jo vienkārši..."

¹⁴ Kad mēs raknājāmies, meklēdami zivim ēsmu, es un brālis Vuds, kurš šodien klausās, mana meitiņa, kura jau ir jauna sieviete, sēz šeit, ir saderināta ar to kalsno zaldātu. Kad viņi... Viņa pienāca, sacīja: "Tēt..." Viņa un viena cita meitenite sacīja: "Mēs..." Lūk, variet turēt tādu mājdžīvnieku, kādu gribat, taču kaķi man nepatik, tāpēc viņa... ari nevienam no Branhamiem. Tāpēc mēs... viņa sacīja: "Ak, mēs šeit atradām nabaga kaķīti, tēt. Viņš—viņš—viņš kaut ko apēda, un viņam ir... kāds viņu ir saindējis, tāpēc viņš ir uzpampis." Sacīja: "Tēt, tas tūlit nomirs, vai mēs varam paņemt mazu kastīti un paturēt to pāris dienas?"

¹⁵ Es sacīju: "Laujiet man to kaķi redzēt." Nu, viņas aizgāja un atnesa kaķi. Es sapratu, kas notiek, tāpēc es iedevu viņai kasti. Un nākamajā rītā tur bija septiņi vai astoņi kaķēni, ziniet. Un tā, mans deliņš Džo paņēma vienu no tiem, saspieda to un nometa zemē; un vienkārši—vienkārši... tas mazais draudziņš tur gulēja, vārtījās un vārtījās, un nomira.

¹⁶ Un es pateicu brālim Lailam, viņa brālim, es pateicu: "Zini, varbūt augšāmcelts tiks tas kaķītis, jo mēs esam redzejuši, kā Tas Kungs dara tādas lietas."

¹⁷ Brālis Lails, viņš šo ceļu ir uzsācis pavism nesen. Svētais Gars tikko kā bija viņam pateicis, ka viņš bija precējies un ko viņš ir izdarījis, un par ļauno, ko viņš bija darījis, visu, ko viņš bija izdarījis. Nu, viņš domāja, ka man to visu bija izstāstījis brālis Benks. Taču, kad Tas viņu patiešām atmaskoja un pateica viņam, ko viņš bija izdarījis iepriekšējā vakarā, tas bija—viņam tas bija par daudz. Viņš to nevarēja saprast.

¹⁸ Pēc tam, nākošajā ritā... Bet mēs visu vakaru kērām mazās zivtiņas, mēs kērām tās ēsmai. Taču to zivtiņu viņš iemeta ūdenī, tā norauztījās, gulēja ļengana. Pēc apmēram pusstundas mēs tur sēdējām, un es biju... Es sacīju: "Brāli Lail, tu lauj zivij norit āķi tik dzīli, ka tas nonāk vēderā. Saproti?" Es sacīju: "Paņem, iemet makšķerauklu, tad piecērt to, tikko kā tā pieskarsies ēsmai," es sacīju, "tad vienkārši pieturi to un izvelc ārā." Es sacīju, "Tā... nevele to ārā šādi, lai tā nenorij, aizķer to zivi."

¹⁹ Viņš sacīja: "Nu..." Viņam tur nokarājās liela, resna aukla, sacīja: "Mēs to darām šādi," kaut kā tā.

²⁰ Un tā, tieši tajā brīdi es izdzirdēju, kā Kaut Kas nonāca to tā kalna virsotnes, viesulis, tas griezās uz riņķi. Tā nu Viņš tur nonāca, un Svētais Gars nonāca pār laivu, sacija: "Piecelies kājās." Sacija: "Runā tai mirušajai zivtiņai. Saki: 'Es atdodu tev atpakaļ dzīvibu.'"

²¹ Bet tā zivtiņa tur bija gulējusi jau pusstundu, iekšas bija izlīdušas no mutes, un žaunas. Es saciju: "Zivtiņ, Jēzus Kristus tev atdod atpakaļ dzīvibu. Dzīvo, Jēzus Kristus Vārdā." Viņa pagrieza augšup savu muguru un no visa spēka aizpeldēja lejup dzelme.

²² Brāli Lail, vai tu esi kaut kur šeit? Es—es redzēju tevi vakardien. Ārpusē vai iekšā, lai kur viņš nebūtu, pacel roku, varbūt es tevi ieraudzišu. [Kāds saka: "Balkonā."—Tulk.] Kā lūdzu? Balkon... Ak, jā, tur augšā balkonā, caur tiem logiem. Lūk, kur ir tas cilvēks, Jehovahs liecinieks.

²³ Viņš sacija: "Brāli Branham!" Viņš bija ļoti satraucies, viņš sacija: "Hm, tas—tas ir labi būt šeit. Vai pareizi?" Viņš sacija: "Hm, vai tu—vai tu... Hm, vai tu domā, ka tas attiecas uz mani, ka—ka—ka, ka es pateicu par to zivtiņu, saciju: 'Tu nokodi savu pēdējo kumosu?'" Sacija: "Tas—tas—tas kaut kā attiecas uz mani?"

²⁴ Es saciju: "Nē, nē, vienkārši apstiprinājums." Viņš bija par to ļoti satraucies.

²⁵ Nu, mēs braukājam apkārt, un tu redzi tādas lietas notiekam, zinādams... Un tā, vienkārši aizdomājieties, ko tas parādīja? Manā lūgšanu sarakstā bija daudz ar spazmatisko paralizi slimu bērnu, es par to lūdzos, taču, kad atnāca vizija, tā attiecās uz mazmazītiņu zivtiņu, apmēram, lūk, šitik garu, pieci vai seši centimetri. Šķita, ka āķis bija tikpat liels kā zivtiņa. Taču tas bija tāpēc, lai parādītu jums, ka Dievs skatās ari uz sīkumiem. Saprotat?

²⁶ Reiz, kad it visur valsti gulēja slimie ar spītālibu, Viņš izlietoja Savu spēku un nolađeja koku. Tas sāka kalst, bet visapkārt gulēja laudis, kuriem bija vajadzīgs šis dziedinošais spēks. Taču, redziet, Viņš gribēja parādīt, ka Viņš ir visa Dievs, liela vai maza, lai kas tas ari nebūtu. Viņš joprojām ir visu lietu, visas radibas Dievs. Tāpēc mēs milam Viņu, jo... Tas—tas parāda mums, ka, ja Viņš bija ieinteresēts tajā, lai runātu dzīvibas Vārdu mazā, nenozīmīgā zivtiņā, kas pusstundu gulēja mirusi tur uz ūdens, tad Viņš pavism noteikti var viendien runāt Dzīvibu Savos bērnos. Pat ja jūsu ķermenis nebūs vairāk kā karote ar pišliem, Viņš runās, un reiz mēs Viņam atbildēsim. Viņš ir Dievs, kurš ir ieinteresēts visā, visā, ko mēs darām, visā, ko mēs sakām, visā. Viņš ir ieinteresēts.

Tagad nolieksim mūsu galvas, it visur.

²⁷ Es gribu pajautāt, pirms mēs lūgsim, vai šovakar šeit atrodas kāds, kurš ir ieinteresēts Viņā, taču tu vēl neesi rezervējis sev

vietu tajā Zemē, kur mēs redzēsim Viņu. Jūs zināt, ka bez rezervācijas tu tur neieiesi. Un, ja tu vēl neesi to izdarijis, taču tagad tu gribi, lai tevi piemin lūgšanā, lai šovakar stārp tevi un Dievu viss tiktu nokārtots, vienkārši pacel, lūdz, savu roku; vai tu pateiksi: "Atceries mani, Kungs?" Jūs... Vienkārši ļaujiet Viņam ieraudzīt jūsu roku. Dievs, dāvā to.

²⁸ Debesu Tēvs, mēs šovakar stāvam stārp dzivajiem un mirušajiem; un tas viss, kas notiek šajās dienās, noslēpumaini, protams, tas ir noslēpumaini; taču, Dievs, Tu zini, vai tā ir taisnība vai nē, Tu esi svētais debesu un zemes tiesnesis. Un mēs sakām to, Kungs, lai vienkārši uzmundrinātu cilvēkus (ar kaut ko no tā, ko Tu esi mums parādījis), lai iedrošinātu viņus milēt Tevi un ticēt Tev, kalpot Tev un zināt, ka nav nozimes, cik mazīņa ir tā darbība, laba vai slikta, Tu to redzi. Es lūdz, dārgais Dievs, lai Tu šodien svēti katru no šim rokām un arī dvēseli un garu, kas pamudināja pacelt šo roku. Un es lūdz, Dievs, lai šis būtu tas vakars kad tiks rezervētas viņu vietas tajā Zemē upes otrā krastā. Dāvā to.

²⁹ Dziedini slimos un nomocitos, Kungs, gan šeit, gan visā valstī, kur tas tiek atskāņots caur telefona liniju. Svēti tur tos, kuri nav glābti, no pašas Kalifornijas līdz Nujorkai, no Kanādas līdz Meksikai. Dāvā, Kungs, lai katrs cilvēks, kurš šovakar klausās šo balsi, tiktu glābts no saviem grēkiem, dziedināts no savas slimibas Tavas Dievišķās Klātbūtnes dēļ.

³⁰ Un šis mūsu brālis Džeksons, kurš atlidoja šurp veselas tūkstoš jūdzes, lai pabūtu šeit, jo kaut kas neparasts uztrauca viņa sirdi; "un viņi redzēs sapņus un redzēs vizijas." Dārgais Dievs, Tu neesi man atklājis, ko tas nozīmē; es to nezinu. Taču, ja Tu mūs apciemosi, Kungs, sagatavo tagad mūsu sirdis šim apciemojumam. Lai mēs varētu uzmanīgi gaidīt, nezinot, ko Tu izdarīsi, un nezinot, vai ar šo sapni Tu esi apsolījis mūs apmeklēt; mēs to nezinām. Taču mēs vienkārši izsakām visu to, ko mēs saprotam, ka Tu esi apsolījis apmeklēt Savus laudis, un mēs lūdzam, lai Tu šeit padari mums Ševi reālu. Mēs lūdzam to Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

³¹ Un tā, šovakar, pēc tam, kad es ļoti ilgi noturēju jūs vakar vakarā un šorit, un es esmu tāds kā aizsmacis. Man ir neliela parūka, kuru es lieku šeit uz savas plikpaurainās galvas, kad sludinu. Taču šoreiz es to aizmirsu, un šī caurvēja no šiem logiem dēļ mana balss sāk nedaudz aizsmakt. Es mēdzu... Man bija jāatcel sanāksmes, taču, kopš es to iegādājos, es vairs par to neuztraucos, es vienkārši turpinu. Un es to aizmirsu, un tas... Man ir... es to sajūtu, tāpēc būšu pateicīgs par jūsu lūgšanām. Un tā, šeit būs divas sanāksmes katru dienu, ko viņi... it kā ir... Ziniet, kad tu esi nobraucis tik daudzas jūdzes, tas... tas atstāj ietekmi.

³² Un tā, tiem cilvēkiem, kuri ir Kalifornijā un Arizonā, mēs visi sūtām sveicienus pa visu valsti. Brālis Leo un tā grupa, kuri gaida To Kungu Preskotā, viņi tagad ir ielūgti, un jūs visi Finiksas apkārtnē, tieši pēc nedēļas mēs gatavojamies būt tur Jumā banketā. Viņi ir pārdevuši visas biletēs un atraduši lielāku auditoriju, un viņiem nepietiek vietas cilvēkiem. Tāpēc ierodeties agri, lai—lai varētu iekļūt iekšā. Pēc tam no turienes mēs dosimies uz Losandželosu, nākamajā pirmdienā... nākamajā svētdienā, svētdienas vakarā. Tāpēc mēs sagaidām ieraudzīt jūs visus tur. Lai Dieva bagātīgās svētības ir pāri jums visiem.

³³ Jums, kas esat Nujorkā, un jūs, kas esat tur Ohaio apkārtnē un citās vietās, es drizumā gribu sludināt Vēstijumu *Čūskas Pēdas* (zvērs sākumā un zvērs beigās), tur lūgšanu namā. Billijs jums paziņos, kad mēs par to runāsim, jo es to darišu lūgšanu namā, jo tā būs vismaz četras stundas gara vai vēl garāka.

³⁴ Tāpēc tagad... un tā, es gribu, lai jūs šeit, šeit un lai kur jūs arī nebūtu, atvērtu Ījaba grāmatu. Ľoti neparasta grāmata svētrunai, taču es vienkārši gribu šeit izmantot dažas piezīmes.

³⁵ Bet pēc tam, rit no rita, šeit lūgšanu namā būs svētdienas skola pulksten... Cikos mēs šeit sāksim? [Kāds saka: "Deviņos trīsdesmit." —Tulk.] Deviņos trīsdesmit. Un man ir tīcīs tas gods sludināt šeit arī ritdien. Un, ja tāda būs Tā Kunga griba, es gribēju runāt par tēmu... Ja tāda būs Viņa griba, lūk, es šodien gatavojos, lai parādītu jums, ka "ir tikai viena vieta, kur Dievs satiekas ar pielūdzēju". Hm-hm, tikai... Un—un es pateikšu jums, kas tā ir par vietu un kāds Vārds ir tai vietai, kur Dievs satiekas ar pielūdzēju.

³⁶ Un pēc tam, rit vakarā es gribu palūgt vienu pakalpojumu, tas ir, novadīt dziedināšanas dievkalpojumu. Un es—es gribu vecmodigu dziedināšanas dievkalpojumu. Un, ja tāda būs Tā Kunga griba, es gribu runāt par tēmu, kas mani šodien satrauca... Kad mēs ar brāli Moru runājāmies, ar manu dārgo brāli, mēs diskutējām par Rakstiem. Un cik patikami bija pabūt kopā ar tiem brāliem, kā vecajos laikos. Un viņš sacija: "Zini, brāli Branham, no visām svētrunām, kuras tu sludināji mums šeit Šrīportā, *Jērs un Balodis* bija viena no visizcilākajām svētrunām, kuru tu runāji mums šeit Šrīportā." Sacija: "Man šķiet, ka ar tik saspīngtu Vēstijumu, kāds tev ir šodien, tev tādas vairs nekad nebūs."

³⁷ "Kad es palaižu garām To, es palaižu garām manu Vēstijumu." Milestība ir mans...

Dārgais, mirstošais Jērs, Tavas dārgās Asinis
Savu spēku nekad nezaudēs,
Līdz visa izpirktā Dieva draudze
Būs izpirkta un negrēkos vairs.

Kopš tīcībā to straumi redzēju,
 Kas no Tavām rētām plūst,
 Mans motīvs izpērkošā milestība ir
 Un tāds tas būs līdz nomiršu.

³⁸ Ritvakar, ja tāda būs Tā Kunga griba, es gribu sludināt par tēmu: *Uz sniegbaltā baloža spārniem*. Ritvakar: “Tas Kungs nonāk uz Baloža spārniem,” tas ir, ja Tas Kungs dos, ja mana balss nebūs galigi sliktā. Un tā . . . tāpēc lūdzieties par mums.

³⁹ Un tātad es gribu novadīt vecmodīgu lūgšanu sanāksmi, kā tas mums bija sākumā, nekādas atpazišanas, vienkārši iedot kartīju katram, kurš grib, lai par viņu palūdz. Lūk, jums ir vajadzīga kartīņa, tāpēc atnāciet šurp agrāk, lai Billijs varētu jums iedot kartīju un uzturēt rindā kārtību. Ja mēs tā nedarīsim, tad cilvēki vienkārši stājas, stājas un stājas, un rindai nav gala. Kartīju var saņemt ikviens. Es gribu, lai lūgšanu rindā man blakus stāv brālis Džeks, kā tu reiz to dariji, un lai Billija Pola vietā cilvēkus pie manis pieved brālis Brauns. Es—es—es—es gribu—es gribu vecmodīgu lūgšanu rindu, un mēs vienkārši lūgsimies, kā darijām to agrāk, pirms daudziem gadiem.

⁴⁰ Es priecājos, ka šovakar šeit ar mums ir vēl viens brālis lidzstrādnieks, vienkārši paskatijos un tad atpazinu, un ieraudzīju viņu pirms dažām minūtēm, brālis Gordons Lindsejs. Viņš ir viens no veterāniem, viņš ir kopā ar mums vēl no senajiem laikiem. Viņš dara lielu darbu, drukāšanu, viņš šobrid drukā manu grāmatu: *Septiņi Draudzes Periodi*. Vēl mēs ceram sagatavot *Septiņus Zīmogus*. Ja pirms drukāšanas viņš to nejausi izlasīs, tad mums būs teoloģiska diskusija. Man vienkārši ir tāda priekšnojauta. Taču viņš zina, ka es neesmu nekāds teologs. Tāpēc . . . Nu, mēs ar cerībām gaidām nākamo vakaru. Ja tu būsi šeit, brāli Lindsej, tad atnāc ritvakar. Ja tu būsi, tad ienāc un esi kopā ar mums uz platformas vecmodīgā lūgšanu sanāksmē.

⁴¹ Cik daudzi gribētu atkal redzēt vienu no tām veclaicīgajām, kur mēs vedām cilvēkus augšā? Tas būtu jauki. Lūk, tādā gadījumā atvediet savus slimos un nomocitos ritvakar, lai to izdarītu.

⁴² Un tā, ja jūs atšķirāt Ījaba grāmatu 42. pantu . . . jeb 42. nodaļu, un pirmie seši panti no Ījaba grāmatas 42. nodaļas; loti neparasti. Brāli Ted Dadlij, ja tu šodien klausies tur Finiksā, vai tu atceries, kā mēs ar tevi reiz runājām, apmēram pirms nedēļas vai divām, un mēs uz to atsaucāmies? Es tev pateicu: “Reiz es to izmantošu kā tēmu.” Un es gribu to izmantot šovakar.

Tad atbildēja . . .

Un Ījabs atbildēja Tam Kungam un sacīja,

Tagad uzmanīgi tajā ieklausieties.

Es zinu, ka Tu visu spēj un Tev nav nekāds nodoms neizpildāms.

Kas tad ir bijis tas, kas bez zināšanām aptumšojis Dieva padomu? Es esmu runājis, bet man nebija pareizas izpratnes par lietām: tās man bija pārāk brīnišķīgas parādības, un tās izprast man nebija iespējams.

Ak, klausī, lūdzams, mani, jo es gribu runāt; es gribu Tevi jautāt, Tu atbildi man un pamāci mani.

Līdz šim es tikai no laudīm biju dzirdējis par Tevi, tagad arī mana acs Tevi skatījusi.

Tāpēc atzīstu sevi par vainīgu un nožēloju savu rīcību, būdams gatavs sēdēt pīšlos un pelnos.

⁴³ Un tā, es vēlos paņemt tēmu no šī 5. panta.

Līdz šim es tikai ar ausīm biju dzirdējis par Tevi, tagad arī mana acs Tevi skatījusi.

Lai Tas Kungs svēti Savu Vārdu.

⁴⁴ Ījabs, nedaudz apskatīsim viņa dzīvi. Ījabs bija pravietis. Viņš bija virs, kas dzivoja laikā, kad vēl nebija uzrakstīta Bībele. Tieki uzskatīts, ka ījaba grāmata ir viena no visvecākajām Bībeles grāmatām, jo tā tika uzrakstīta, vēl pirms bija uzrakstīta 1. Mozus grāmata. Ījabs, šis lielais cīnītājs un pravietis, bija varens cilvēks viņa laikā. Nav šaubu, ka viņš bija uzaudzināts un bija kalpojis Tam Kungam visu savu dzīvi. Un viņš bija dzīvojis tik cildenu dzīvi cilvēku priekšā, ka visi viņu cienīja.

⁴⁵ Taču viņam pienāca tāds brīdis, kad, kā tas ir šeit pateikts, Tas Kungs viņu *kārdināja*. Taču es gribētu lietot vārdu, ka Tas Kungs viņu “*pārbaudīja*”. Un, patiesām, “katram dēlam, kas nāk pie Dieva, sākumā ir jātieki izmeklētam, pārbauditam, apmācitam”. Un pēc tam, ja pārbaude kļūst smaga, un mums šķiet, ka tas ir pārāk grūti, un mēs neieklausāmies (nepievēršam uzmanību), tādā gadījumā, Viņš pateica, ka mēs “*kļūstam par ārlaulībā dzimušu bērnu, nevis par Dieva bērnu*”. Jo īstu, jaundzimušu Dieva bērnu nekas nevar atdalīt no viņa Vecāka, saprotiet, viņš ir Viņa daļa. Tu to nenoliegsi, tāpat kā sevi nenoliegsi. Saprotiet, esi to pārdzivojis, tu esi tīcīs apmācīts un pārbaudīts.

⁴⁶ Un tā, šis viers bija pravietis, viņam bija pieeja Dieva ūzelastibai, taču ījabam nebija lasāmas Bībeles. Viņš...toreiz Bībele vēl nebija uzrakstīta, taču viņam bija pieeja pie Dieva caur atklāsmi un caur vizijām. Tas bija pirms vēl bija uzrakstīta Bībele.

⁴⁷ Un tā, mēs redzam, un paskatīsimies uz viņa dzīvi, kad Dievs viņu svētīja un padarija viņu par lielu cilvēku. Tā, ka visi viņu cienīja, pat viņa gudriba bija kļuvusi ļoti liela. Iedvesma, kas viņam bija no Dieva, tik skaidri bija pierādījusi viņu kā Dieva kalpu, ka cilvēki nāca no visurienes, lai viņā paklausītos. Un pēc tam sātans sāka apvainot šo cilvēku. Un tā viņš dara ar katru

iedvesmotu Dieva kalpu; sātans vienmēr apvaino viņu tajā, ko viņš dara nepareizi.

⁴⁸ Un tā, mēs redzam viņa dzīvi un pārbaudijumus, un viņa lielo ticibu. Pat Jēzus, kad Viņš atnāca uz zemes, Viņš atsaucās uz Ījaba pacietību. Viņš sacija: "Vai tad jūs neesat lasijuši par Ījaba pacietību?" Ticība pacietīgi gaida, ka piepildīsies apsolītais Vārds.

⁴⁹ Un tā, šeit mēs redzam, ka Ījabs, kad viņš izgāja cauri pārbaudījumiem, visām ciešanām... Viņam bija jauka ģimene, viņš to zaudēja. Viņam bija laba veselība, viņš to zaudēja. Viss, kas viņam šajā dzīvē piederēja, tika viņam atņemts. Un viņš sēdēja uz pelnu kaudzes ar māla lauskas gabalu un kasiņa savus augoņus. Un pat viņa paša sieva runāja pret viņu, viņa sacija: "Kāpēc tu nenolādi Dievu un nemiristi?"

⁵⁰ Viņš sacija: "Tu runā kā negudra sieviete." Viņš sacija: "Tas Kungs deva, Tas Kungs nēma, svētīts lai ir Tā Kunga Vārds!"

⁵¹ Lūk, sātans bija nostājies Dieva priekšā, jo viņš var nostāties Dieva priekšā, un visu laiku apvainot kristiešus (jeb ticigos). Tāpēc viņš visvisādi apvainoja Ījabu un pateica, ka "Ījabs var kalpot Dievam vien tāpēc, ka viss viņam bija ļoti labi." Taču sacija: "Ja vien Tu nodosi viņu manās rokās, es izdarīšu tā, ka viņš nolādē Tevi Tev sejā."

⁵² Es gribu, lai jūs ievērojat, cik ļoti Dievs uzticas ticigajam. Saprotat? Viņš ir... Citiem vārdiem, Dievs pateica Ījabam... tas ir, pateica sātanam apmēram tā: "Tu nevarēsi to izdarīt! Viņš ir taisns virs, taisnots. Viņš ir labs cilvēks. Viņš... Uz visas zemes nav tāda kā viņš." Ak, kāds cilvēks; pat pats Dievs pateica Savam ienaidniekam: "Mans kalps ir tik pilnigs, uz zemes nav neviens tāda kā viņš." Ak! Ja vien mēs varētu būt tādi cilvēki! Kaut Dievs varētu mums tā uzticēties! Ka zinātu, ka mēs nekādi nenovirzīsimies no Viņa Vārda jeb no Viņa Personas! Stāvēsim stingri, un Viņš varēs mums uzticēties.

⁵³ Un tā, Ījabs bija cilvēks, kas pildīja Dieva bauļus burtiski, precizi. Un sātans to zināja, taču viņš sacija: "Ja vien tu atdosi viņu man, es izdarīšu tā, ka viņš Tevi nolād Tev sejā."

⁵⁴ Un tā, Dievs viņam pateica, Viņš sacija: "Lūk, viņš ir tavās rokās, bet viņa dzīvību neatņem." Un sātans izdarīja visu, ko vien spēja. Viņš paņēma katru draugu un visu, kas viņam piederēja, gandriz vai visu viņa dzīvi, taču viņa dzīvību viņš paņemt nevarēja. Taču Ījabs joprojām turpināja turēties, nekāda atpakaļceļa nebija.

⁵⁵ Redziet, kad virs vai jebkurš cilvēks reiz ir patiesām saskāries ar Dievu, ar to neviltoto, atklāto ticību, ka "Dievs ir!" Tad nekas nekad nekur nevarēs šķirt to cilvēku no viņa Dieva. Manuprāt, tas bija Pāvils, kas pateica: "Ne konflikti, ne bads, ne briesmas, nekādas dzīvas būtnes vai nāve, vai jebkas nevar

mūs šķirt no Dieva mīlestibas, kas ir Kristū Jēzū.” Tu esi droši noenkurots Viņā, jo tu biji iepriekšnolemts šai Dzivibai.

⁵⁶ Taču sātans domāja, ka viņš varēs viņu nedaudz savērpt un iedunkāt, un likt viņam to izdarit. Taču, redziet, Ījabs ar savu pilnigo atklāsmi par Dievu un par to, kas ir Dievs un kā Dievs viņu mil, viņš gaidīja! Lai kādi ari nebūtu apstākļi, viņš gaidīja, kad tiks apstiprināta viņa ticība, jo viņš bija satvēris Dievu, atklāsmi. Par to es runāju vakar vakarā.

⁵⁷ Lūk, kad tie slimie cilvēki šajā ēkā, kroplie cilvēki vai tie, kuriem ir vajadzigs Dievs, kad jūs spēsiet iegūt šādu atklāsmi, ka jūs esat “taisnoti”, kad jūs patiesām esat taisnoti, prasidami to, ko jūs prasāt, un ticēsiet, ka “Viņš atlīdzina tiem, kas Viņu centīgi meklē”, tad nekas nespēs šķirt jūs no tās ticības, kura ir noenkuota jūsos. Saprotat? Taču sākumā tam ir jābūt jums atklātam.

⁵⁸ Nesen kāds atnāca, cilvēku grupiņa, daži no viņiem šovakar klausās, un pateica man, sacija... Es viņiem visu laiku saciju: “Brauciet uz Kentuki, tur ir nafta.” Es zināju, ka tā tur ir, es redzēju to vizijā.

⁵⁹ Nu, bet brālis Demos un pārējie ilgu laiku nebrauca. Pēc kāda laika viņi visbeidzot sacija... Pēc tam, kad tur bija ienākusi Teksas. Un viņi sacija: “Tagad mēs dosimies.”

⁶⁰ Es saciju: “Jums būtu vajadzējis braukt jau sen.” Taču viņi to neizdarija.

⁶¹ Demos sacija: “Es pieļāvu lielu kļudu, ka es to neizdariju, brāli Branham.”

⁶² Es saciju: “Ja jūs būtu uz turieni aizbraukuši, tad tas viss būtu jūsējais.”

⁶³ Nu, viņi tajā neieklausījās. Pēc tam pirms... pēc tam, pirms mēs tovakar aizgājām prom... Tās vietas, kur mēs pusdienojām. Svētais Gars parādīja man lielu plaisiru zemē, un tur bija pilns ar naftu, un tās pārplūdes Kentuki, no kurām viņi sūknēja, bija tikai nelielas naftas dobes, bet tā nāca no galvenās plūsmas. Un es saciju: “Brāli Demos, tā tur ir.”

⁶⁴ Tāpēc viņi devās to meklēt. Sacija: “Braucam, pateiksi mums, kur ir—kur ir tas naftas avots.”

⁶⁵ Es saciju: “O-o, nē! Nē! Nē!”

⁶⁶ Saprotiet, mēs neizmantojam Dieva dāvanu komercijai. Nē! Nē! Viņš varētu pateikt man, kur tā atrodas, taču man pēc tā nav nekādas vajadzības. Man pat nebūtu pietiekamas ticības, lai Viņam to paprasītu. Saprotat? Ja man tas būtu vajadzigs, es ticu, ka, ja es Viņam paprasītu, Viņš man pateiktu. Taču, pirmkārt, redziet, taviem vadmotiviem un mērķiem ir jābūt pareiziem. Tev ir jābūt pamatojumam. Dievs nedod tev tās lietas tāpēc vien, ka tu paprasi. Un tu nevari prasīt ticībā, ja vien tas nav patiesam mērķim, lai tas būtu Dieva gribā. Redziet, ja tu gribi

būt vesels, tad kāpēc tu gribi būt vesels? Redziet, ja tu gribi saņemt dziedināšanu, tad kāpēc tu gribi tikt dziedināts? Ko tu saki Dievam? Ko tu gribi darit ar savu dzivi, kad tu tiksi dziedināts? Saprotiet, ir jābūt... tev ir jābūt vadmotivam un mērķim, un tiem ir jābūt pareiziem attiecībā uz Dieva gribu. Un tieši tad tev tiek atklāta ticiba, un Dievs caur Savu suverēno žēlastību ieliek tur šo ticibu, tad jautājums ir izšķirts. Saprotat? Tagad saprotat?

⁶⁷ Lūk, lai parādītu šī Vārda patiesumu, kad brāli tur aizbrauca, viņiem bija... viens puisis tur aizbrauca un daudz ko sapirka, un pārdeva nomas līgumu, šādi apmānidams to otro. Šī saciju: "Redziet, tā tas nedarbosies." Lūk, vienkārši, lai apstiprinātu *pravietojumu*, burtiski simts metrus no tās vietas, kur tie viri raka savu aku, viens cilvēks uzdūrās lielai naftas strūklai. Un tā tur ir, tūkstoš simts bareli naftas pusdienas laikā, vai kaut kas tamlidzigs; to joprojām pumpē, tieši no tās galvenās plūsmas. Taču vienkārši pravietojuma dēļ, pateiktā Vārda dēļ par to, ka tā tur bija, tā tur bija. Tas visas pārējās tur gandrīz izsika, viscaur Kentuki štata. Nelieli dīķiši, nedaudz papumpē, un tie beidzas. Tie ir tikai pārpalikumi no šīs. Saprotat?

⁶⁸ Taču tas bija tāpēc, ka tur uzradās egoisms, mērķi bija nepareizi, parakstija papiru kaudzi, ka "tas būs, lūk, šādi", kaut arī bija apsolījuši, ka daris to Dieva Valstībai, taču izskatījās, ka tas viss ir priekš pašiem. Saprotat?

⁶⁹ Un tas nedarbosies, nekas egoistisks nedarbosies. Taviem vadmotiviem un mērķiem ir jābūt pilnigi, nevainojami pareiziem, tad tev ir ticiba, lai prasitu. "Ja mūsu sirdis mūs nenosoda, tad mums ir paļāviba." Saprotat? Redziet, mums ir jābūt paļāvibai. "Es to gribu Dieva godam un slavai." Tad ticibai ir kanāls, kurā ienākt; ja tā nenotiek, tad tev ir izdomāta, intelektuāla ticiba un nevis īstena ticiba no Dieva. Ar to intelektuālo ticibu nekas neizdosies. Varbūt tev atnāks emocijas, taču tā nedos tev to dziedināšanu, kura tev ir vajadzīga.

⁷⁰ Un tā, Ījabs, pārbaudīdams sevi ar neviltoto ticibu, kuru Dievs viņam bija iedeviš, ka viņš patiešām ir "taisns", ka viņš bija izdarījis visu, ko Dievs no viņa pieprasīja. Lūk, kad par mums lūdzas, par mūsu slimību, interesanti, vai mēs esam izdarījuši visu, ko no mums pieprasa Dievs? Vai mēs esam sekojuši katrai Svēto Rakstu jotai? Vai mēs esam atdevuši Viņam mūsu sirdis un dzives kalpošanai? Kāds ir iemesls, kāpēc tu gribi saņemt dziedināšanu? Lūk, kāpēc tu nevari saņemt pietiekamu ticibu, saprotiet, jo varbūt tu neesi to izdarījis Dieva priekšā patiesi no visas sirds. Kā to izdarīja Hiskija, viņš uzrādīja Dievam pamatojumu, viņš gribēja sakārtot savu—savu kēniņvalsti. Un Dievs atsūtīja atpakaļ Savu praveti un pateica viņam, un viņš tika dziedināts. Saprotat? Taču sākumā tev tas viss ir jāizdara pareizi.

⁷¹ Lūk, līdzko tu nonāc tādā stāvokli un zini, ka tev to ir atvēris Dieva Vārds, caur atklāsmi, caur Vārdu, kuru darit tev prasa Dievs, tad tev ir ticiba, neviltota ticiba.

⁷² Lūk, tieši kā Ābrahāms, kad viņam bija deviņdesmit deviņi gadi. Manuprāt, Pirmā Mozus grāmata 17. nodaļa. Dievs parādījās šim vecajam cilvēkam, lūk, deviņdesmit deviņos gados, kad viņš bija teju vai simts gadus vecs, kurš jau tik daudzus gadus gaidīja šo apsolijumu. Viņš parādījās viņam, nosaukdamies par *El-Šadai*, to, “Kuram ir krūtis”. Un kāds gan tas bija iedrošinājums, kaut arī apsolijums tad vēl nebija piepildīts. Taču: “Ābrahām, Es esmu Visuvarenais Dievs, *El-Šadai*, ‘Tas, kurš dod spēku, Tas, kuram ir krūtis?’”

⁷³ Kā es jums esmu sacījis jau agrāk, kā mazulitis, kurš ir satraucies un apslīmis, un raud, un viņš uzguļas uz savas mātes krūtim. Un, zīzdamas viņu, viņš atgūst savus spēkus, jo zīzdamas viņš ir apmierināts, jo vienīgā pieeja, kas viņam ir un ko viņš zina, ir mātes krūts. Viņam nav nekādas saprāšanas par zālēm. Jūs varat iedot viņam zāles, viņš iespiegsies un raudās. Uztaisi viņam rokā poti, un viņš joprojām būs nemierigs. Taču vienīgā pieeja, lai viņu apmierinātu, ir mātes krūts.

⁷⁴ Un Viņš sacīja: “Ābrahām, tu esi vecs, tavi spēki ir izsikuši, tavas rokas ir izkaltušas, tavas vīrišķības vairs nav, taču Es esmu tava Māte. Vienkārši satver Manu apsolijumu un esi apmierināts, kamēr tu gaudi. Nomierinies!”

⁷⁵ Lūk, tieši tā ir ar katru ticigo; nav svarigi, cik ļoti tevi ir pārņemis vēzis, cik ilgi tu jau sēdi ratiņkrēslā, lai kas tas arī nebūtu, ja vien tu spēsi satvert atklāsmi no Dieva! Pēc tam esi apmierināts, zinot, ka tas notiks, jo ticība pacietīgi gaida apsolito. Saprotat?

⁷⁶ Ījabs zināja, ka viņam bija taisnība. Mēs redzam šeit Rakstos, ka tur bija... pie viņa atrāca tie puiši; viņa draudzes locekļi. Visi, kas viņam agrāk šķita dārgi, vērsās pret viņu un centās apsūdzēt viņu, ka viņš ir apslepts grēcīnieks, jo ar viņu bija notikušas visas tās lietas. Jūs dzirdat, ka arī šodien cilvēki saka: “Es taču tev teicu. Paskaties uz viņu! Vai redzi, ka...?” Tas it nemaz nav tā. Reizēm tas ir Dievs, kas pārbauda savus cilvēkus. Šajā gadījumā tas bija Dievs, kas pārbaudija ījabu, labāko cilvēku, kāds tajā laikā bija uz zemes. Lūk, Viņš turēja viņu tādā stāvokli, jo Viņš zināja, ka ījabs bija pravietis, kuram bija vizija no Dieva, ka viņš ir izdarījis tieši to, ko Dievs viņam pateica, un viņš... Dievam bija pienākums piepildīt Savu apsolijumu, ko Viņš bija viņam devis.

⁷⁷ Ak! Tādiem būtu jābūt visiem kristiešiem. Kad pienāk mūsu dzives pēdējā ciņa un kaklā skan pirmsnāves vaids, mums joprojām ir jāstāv stingri un jāatceras, ka Dievs pateica: “Es augšāmcelšu tevi pēdējā dienā.” Saprotat? Ir jāturas pie tās—tās mūsu liecības, mūsu vietas Kristū, mūsu pozīcijas, kas mēs esam,

zinot, ka mēs esam turējuši katru Viņa bauslibas Vārdu. "Svētiti ir tie, kas pilda Viņa baušlus, lai viņiem būtu tiesibas ienākt." Saprotat? Ūn, kad mēs zinām, ka nav nozimes tam, ko kāds ir pateicis, mēs esam turējuši katru bausli, ko mēs redzam Bibelē, ko Dievs ir licis mums... pateicis mums darit, ar godbijību un milestību, un cieņu pret Raditāju, Kurš uzrakstija Bibeli.

⁷⁸ Mēs sakām: "To uzrakstija cilvēki."

⁷⁹ "To uzrakstija viri senajos laikos, kurus virzija Svētais Gars." Saprotat? Saprotiet, Dievs to uzrakstija caur cilvēku. Tāpat kā pravietis, kas runā Viņa Vārdu, tas nav pravieša vārds, tas ir Dieva Vārds, saprotiet, caur pravieti. Lūk, kāpēc Tam noteikti ir jāpiepildās, ja tā patiešām ir Patiesiba.

⁸⁰ Un tā, mēs redzam šo vareno viru. Un, atcerieties, Ījabam tajā laikā nebija Bibeles, kuru lasit. Nē! Viņš vadījās tikai no iedvesmas. Viņš bija pravietis, pie kura nāk Dieva Vārds. Viņam bija—viņam bija tikai jāsaņem iedvesma, jo viņš zināja savu pozīciju, ka viņš bija Dieva pravietis. Lūk, viņam bija vajadzigs tikai tas, lai atnāk iedvesma. Un tad viņš zināja, ka tas, ko viņš pateica, notiks, jo tas bija caur iedvesmu.

⁸¹ Tāpat ir ar draudzi, ja viņa ir kārtībā (savesta kārtībā), viņa tikai... ja viņas mehānika ir kārtībā, tad viņai ir vajadzīga tikai dinamika. Šovakar, ja mēs sagatavosim mehāniku, savedisim kārtībā mūsu sirdis, visu, ko mēs varam izdarīt, sekosim katram Vārdam, sekosim Viņam kristībā, sekosim Viņam ikvienu rikojumā, ko Viņš ir pateicis mums darit, sagatavosim visu mehāniku un šādi stāvēsim; tad mēs esam gatavi tam, lai tiek iedarbināta dinamika, bet to izdarīt var tikai Dievs; un tas ir, ielikt tavā sirdi to ticību, kas saka: "Es tagad esmu dziedināts." Tad vairs nav nekādas nozimes, kādi ir apstākļi, tu tik un tā esi dziedināts; tāpēc ka tā ir ticība, tu esi dziedināts caur ticību.

⁸² Viņam bija kanāls saziņai ar Dievu, kas viņam bija caur iedvesmu. Viņam bija veids, kā aizvākt prom sevi un ļaut ienākt Dievam. Un viņš zināja, ka viņš bija taisnots. Tā bija dāvana, tā bija dāvana cilvēkiem; nevis priekš Ījaba, bet priekš cilvēkiem. Lūk, kam ir domātas visas Dievišķās dāvanas—lai ar tām kalpotu Dieva ļaudim. Iki viens nav norikots būt par pravieti. Jūs visi neesat... neesat norikoti lūgties par slimajiem. Viņi visi nav norikoti būt par ganiem, un tā talāk. Taču tas ir atkarīgs no kanāla, kuru Dievs viņiem ir atvēris. Un tas ir, kā mēs šorit izskatījām mācībstundā, ka viņš... Neviens nedrikst bāzt savu degunu cita cilvēka kanālā, lai arī cik ļoti viņš nebūtu iedvesmots, cik ļoti tas šķiet, cik labi... Cik daudzi bija šī rita sanāksme? Paskatisimies uz jūsu rokām. Saprotat? Saprotiet, jūs nedrikstat.

⁸³ Lūk, Dāvids, tik iedvesmots kā vēl nekad, visi cilvēki gavilē un slavē Dievu, par to, kas šķita pilnīgā saskaņā ar Rakstiem, taču viņš nebija īstais cilvēks. Tai iedvesmai būtu

vajadzējis atnākt pie Nātāna, nevis pie Dāvida. Redziet, viņš pat nepakonsultējās ar Nātānu. Vai redzat, kas notika? Saprotiet, mums vajag... Dievs pateica, ka Viņš “neko nedara, pirms Viņš nav atklājis to Saviem kalpiem praviešiem”.

⁸⁴ Un Ījabs bija pravietis tajā laikā. Un tā, vienigais, ko Dievs bija devis Ījabam: kas vienmēr deva viņam gudribu, Viņa Vārdu un iedvesmu, Viņš nevarēja saņemt iedvesmu. Taču viņš pārzināja visu savu mehāniku (viņš bija atnesis dedzināmo upuri, cik viņš zināja, viņš bija izdarijis visu, ko vien varēja), taču viņš nedzirdēja no Dieva ne Vārda. Tomēr velns nevarēja viņu saškobit! Lūk, lūdzu.

⁸⁵ Lūk, tas pats ari ar jums, kad par jums palūgsies. Nevajag atkal skriet uz rindu vai dabūt vēl kādu, kas par tevi palūgs. Kad tu zini, ka esi izpildījis tieši to, ko Dievs pateica tev izdarīt, saproti, tad gaidi, kad tev atklāsies tas iedvesmas kanāls, un: “Tagad es esmu dziedināts!” Kad tas iekrit tur iekšā, viss ir beidzies. Ak, tev vairs nav vajadzīgas nekādas lūgšanu rindas vai vēl kaut kas, viss ir beidzies! Tev tas ir atklāts! Saprotat?

⁸⁶ Tieši tāpat kā tas vecais pravietis Kunga Jēzus atnākšanas laikā; mēs redzam, ka viņam bija atklāts, šim vecajam gudrajam, ka “Viņš nenomirs, pirms viņš nebūs ieraudzījis Kungu Kristu”. Un viņš Tam ticeja, un viņš To gaidija. Un cilvēki domāja, ka viņš bija traks, ka vecais virs ir zaudējis prātiņu. Taču viņš tik un tā tam ticeja! Nekas nevarēja viņu tajā izškobit, viņš zināja, ka Dievs viņam ir to atklājis, jo Bibelē ir teikts: “Viņam to bija atklājis Svētais Gars.”

⁸⁷ Simeons tajā bridi ienāca templi, pienāca klāt un slavēja Dievu, un sacīja: “Lauj tavam kalpam aiziet mierā.” Kad viņš paņēma mazulīti: “Manas acis ir redzējušas Tavu glābšanu.” Redziet, viņš zināja, ka viņš To redzēs. Nebija svarīgi, cik daudzus mazuļus viņš redzēja katru dienu, viņš zināja, ka Dievs bija viņam atklājis, ka pirms savas nāves viņš redzēs Kristu. Simeons tam ticeja.

⁸⁸ Lūk, kad tas ir atklāts *tev*, ka tieši tu esi saņēmis Dieva apsolijumu, iedvesma, tā kā tu esi kristietis, ir tevi pārnēmusi, tev pat nav vajadzīga lūgšanu rinda. Tikai... vienigais, kas tev ir vajadzīgs: atvērt savu sirdi, kad visa mehānika ir kārtībā, un ļaut ienākt iedvesmai, un vairs nekas neizmainis tavas domas; tev tas ir. Pretējā gadījumā no tā nebūs nekāda labuma.

⁸⁹ Lūk, ievērojet, Ījabam bija vajadzīgs iedvesmas kanāls, viņš to bija atvēris. Viņam bija kanāls saziņai ar Dievu caur Viņa iedvesmu. Viņam bija veids, kā aizvākt sevi prom un atļaut ienākt Dieva Vārdam. Paskatieties, kā viņi—kā viņi nāca pie viņa pēc padoma no austrumiem un no rietumiem, cilvēki viņu meklēja, jo viņi zināja, ka tas, ko sacīja Ījabs, bija Patiesība. Viņi zināja, ka tas cilvēks runāja Patiesību. Tāpēc ka tas, ko viņš

pravietoja, tas īstenojās! Un tāpēc cilvēki nāca no austrumiem un rietumiem.

⁹⁰ Viņš sacija, ka, ja viņš gāja uz tirgu, jauni prinči no austrumiem klanījās viņa priekšā, lai tikai izdzirdētu no viņa kaut vienu mierinājuma vārdu, viņa lielo un vareno gudribu, jo viņi zināja, ka šis cilvēks ir godigs. Viņam negribējās lielīties, viņam nebija savtigi mērķi, viņš necentās izmantot savu autoritāti, viņš vienkārši bija godigs pravietis Dieva priekšā. Un cilvēki viņam uzticējās, un visi nāca pie viņa no austrumiem un rietumiem, lai tikai kādu britiņu ar viņu parunātu. Bibelē šeit par viņu ir pateikts. Taču, redziet, viņam nepietika iedvesmas, kas pateiktu viņam, kāpēc tas viss notika. Dievs pieļāva, lai tas notiktu, bet viņam nepateicā.

⁹¹ Tad viendien, mēs redzam, ka tad, ka tieši tajā laikā tas... Visi, kamēr vien tu vari viņiem palīdzēt, "viss ir kārtībā". Taču, kad viņi ar tevi nav vienisprātis, lūk, kad atnāk nepatikšanas. Taču tikai viņš zināja, ka viņam bija taisnība; viņa ticības pulsācija, kas dzirdēja viņa runāto Dieva Vārdu, viņš zināja, ka Tā bija Patiesība. Tieši tā! Viņš zināja Dieva Balsi. Neviens nevarēja viņu tajā piemānit, jo viņš To pazina. Tas... Bet, lai ko tu... kaut kas tev ir atklāts, iespējams, pretēji tam, ko domā cilvēki... Lūk, es runāju par praviešiem. Kad Dievs kaut ko atklāj, jeb, ja Dievs atklāj kādu noslēpumu, lai tas tiktu atklāts cilvēkiem, tad tas nekad neatnāks caur garigo semināru, tas nekad neatnāks caur cilvēku grupu, tā nekad nav bijis. Tas vienmēr atnāks, ir nācis un nāks caur atsevišķu individu, caur pravieti! Āmosa 3:7, saprotiet: "Tas Kungs neko nedara, vispirms neatklājis Savu noslēpumu caur Saviem praviešiem."

⁹² Un, lūk, ar Ījabu notika kaut kas slikts, bet viņš nevarēja sanemt iedvesmu, un tas viņu uztrauca, un tas... kad tu nonāc tādā sarežģītā stāvokli, tieši tad ienaidnieks ienāk teju vai katrā tavā draugā. Un viņi sāka viņu apsūdzēt. Ak, tas droši vien bija skumji, kad viņš redzēja, ka viņa draugi viņu apsūdzēja; sātans tad dodas un pievienojas ienaidniekam. Tieši tad ienāk sātans: "Atdod viņu manās rokās, un es izdarišu, ka viņš Tevi nolād, lai... Es panākšu, ka viņš noliedz savu Vēstijumu. Es panākšu, ka viņš nolād Tevi. Es panākšu, ka viņš atgriežas un pasaka, ka 'tas viss bija nepareizi'." Tad viņš pārbaudīja viņu ar visu, ko vien varēja, pat ar visiem draugiem, varenajiem viriem un draugiem, kas viņam reiz bija. Taču Ījabs stāvēja stingri, jo viņš zināja, ka viņš ir dzirdējis Dieva Balsi!

⁹³ Ak, Dievs, palīdzi, lai ritvakar es varētu pateikt to *Uz Baloža spārniem*. Es dzirdēju Dieva Balsi, kas kaut ko pateica, un tas tieši tā ari notiks! Tieši tā, kā īstenojās viss pārējais, tā notiks ari šis!

⁹⁴ Lūk, Ījabs zināja, ka tas notiks. Un viņš zināja, ka Dievs ir pateicis viņam to, ka viņš bija "taisns". Taču viņi padarija viņu

par grēcinieku, tāpēc viņš gaidija iedvesmu. Sātans ienāk visos cilvēkos, un viņš pienāca... šajos mierinātajos, tā saucamajos, un apvainoja viņu, taču tas viņu it nemaz neizšķobija. Taču, kad viņa priekšā bija apstiprināts Dieva Vārds... Viņš bija dzirdējis par Dievu ar ausim, taču viendien, kad viņš atradās savā zemākajā punktā... Un, kamēr viņš tur sēdēja un visi viņu vainoja, pat viņa sieva sacija viņam, ka viņš "klūdās"; viņš kasīja savus augoņus. Un atnāca Ēlihus un pārmeta viņam, ka viņš ir savtigs, par to, kā viņš vainoja Dievu un tā tālāk.

⁹⁵ Un tad, tieši tajā brīdi, tieši tad pār viņu nonāca iedvesma, lūk, kad uzplaiksnija zibens, iedārdējās pērkoni; lūk, kad pār pravieti nonāca iedvesma, un viņš piecēlās un viņš sacija: "Es zinu, ka mans Izpircējs ir dzivs! Un pēdējās dienās Viņš stāvēs uz šīs zemes. Ja arī tārpi iznicinās šo ķermenī, es savā miesā ieraudzīšu Dievu, es pats Viņu ieraudzīšu."

⁹⁶ Viņš ieraudzīja... Viņš runāja par kokiem, par botānisko dzīvi, kā tā nomirst un atkal atdzīvojas; to izdara ūdens, ūdens smarža, ūdens aromāts, jo ūdens izlist uz koka vai kaut kas tāds, vai arī uz sēklu, kas ir nokritusi zemē. Viņš sacija: "Taču cilvēks apguļas, izlaiž garu, bērni atnāk viņu pagodināt, bet viņš to nesaprobt. Ak, kaut Tu mani apslēptu kapā" (Ījabas grāmata 14) "līdz beigsies Tavas dusmas." Viņš sacija: "Ja cilvēks nomirst, vai viņš atkal atdzīvojas? Visu noteikto savas dzīves laiku es gaidīšu, kamēr atnāks mana pārmaiņa. Tu mani pasaunksi, un es atbildēšu. Tu esi noteicis robežas, kuras es nevaru pāriet," un tā tālāk. Viņš to visu zināja. Viņš vēroja, kā dzīvo koks, bet kas gan notiek ar cilvēku, tas nomirst? Viņš taču neuzceļas. Tāpēc Dievs rādīja viņam šo Izpircēju.

⁹⁷ Viņš gribēja saprast, vai ir kāds, kurš varētu par viņu aizbilst. Viņš bija aizbildis par loti daudziem cilvēkiem, bet vai tagad kāds varētu aizlikt kādu vārdu par viņu? Vai kāds ar savām rokām varētu savienot Ījabu, tas ir, grēcigu cilvēku un svēto Dievu, un uztaisit tiltu šim ceļam? Vai viņš varētu aiziet uz Viņa mājām un pieklauvēt pie durvīm? Vai Viņš atvērtu durvis un nedaudz parunātu ar viņu?

⁹⁸ Taču tad, kad viņa sirdi nonāca atklāsme, tad viņš ieraudzīja Dievu. Zibeņi sāka zibēt, pērkoni dārdēt. Un, kad tas notika, viņš piecēlās kājās un viņš sacija: "Es zinu, ka mans Izpircējs ir dzivs! Mans Izpircējs, un pēdējās dienās Viņš stāvēs uz zemes." Saprotiet, viņš bija sācis redzēt Dieva reakciju uz viņa ticību.

⁹⁹ Un tā, interesanti, vai ir kāds veids, kā mēs varētu ieraudzīt Dievu. Kā gan mēs varētu Viņu ieraudzīt? Lūk, Dievam bija tikai viens veids, pārbaudit Ījabu. Tas sacija: "Es biju par Tevi dzirdējis ar ausim, bet tagad es Tevi redzu. Bet tagad es Tevi redzu ar manām acīm." Vizija par nerēdzamo bija kļuvusi redzama. Viņš redzēja, kā apkārt savelkas mākoņi, viņš dzirdēja jeb redzēja, kā zibeņo zibeņi. Un redzēja, kā dārd

pērkons, iespējams, skaidras dienas laikā, un viņš ieraudzija Dievu tajā mākonī un tajā zibenī. Viņš varēja redzēt Dievu ar savām fiziskajām acim. Redziet, tāpēc ka neredzamais bija kļuvis redzams. Tad tika apstiprināta visa pārējā redzamā vizija, kļuva redzama fiziskajām acim.

¹⁰⁰ Tieši tāpat kā ticiba ar darbiem, kā mēs sacijām vakar vakarā. Ābrahāms ne... viņam ari nebija lasāmas Bibeles, taču viņš bija pravietis, viņa vizija un viņa ticiba. Un citiem šķita, ka viņam nevajadzētu tā domāt, uzskatit, ka viņiem būs bērniņš. Taču viņiem patiešām bija bērniņš, jo viņš runāja tieši par savu viziju par bērniņu: "Man tas būs! Man tas būs!" Taču, kad bērniņš piedzima, tad pārējie cilvēki ar savām acim ieraudzija to, ko viņš bija redzējis vizijā. Un, kad tu sāc rikoties, pamatojoties uz to, kam tu tici savā sirdi, tad cilvēki iepazist Dievu un pēc tavām darbibām uzzina, kas ar tevi notiek. Lūk, kā tu redzi Dievu ar savām acim. Taču attiecibā uz viņu, neskatoties uz visiem viņa labajiem darbiem, uz visu, ko viņš bija izdarījis citiem, viņam bija vajadzīgs kāds, kas aizbilstu par viņu. Kad pienāca bērna, Izāka, dzimšana, tā iedvesma, kas viņu pie tā novēda, apstiprināja viņa viziju tā, ka cilvēki ieraudzija, ka tas, ko viņš bija redzējis vizijā, patiešām bija Patiesiba.

¹⁰¹ Lūk, reizēm šīs spēcīgās ticibas pulsācijas sākas tieši krizes laikā. Parasti mūs tajā ieved tieši krize. Tieši krize atveda pie tā Ījabu. Nu, viņš jau bija pie savas dzives beigām. Viņa bērni bija miruši; viņa kamieļi. Un viss viņa ipašums bija zudis un iznīcināts. Un viņa paša dzīve, no matu galīniem līdz pašām pēdām viņš viss bija augoņos. Tieši krize izdarīja uz viņu spiedienu, un tieši tad pār viņu nonāca iedvesma.

¹⁰² Ak, virieši un sievietes, ja vien jūs šovakar paskatitos apkārt un ieraudzitu, cik ļoti tuvu mēs esam Tā Kunga Atnākšanai. Jūs, kas esat atlikuši kristību ar Svēto Garu. Iespējams, jūs palāvāties uz kaut kādu sajūtu vai kādu savu darbibu, ko sātans var atdarināt, un jūsos nav istens Svētais Gars, lai ieietu Dieva apsolījumos līdz pašam galam. Kā cilvēks, kurš apgalvo, ka viņam ir Svētais Gars, var noliegt kaut vienu šīs Bibeles Vārdu, saucot to par "nepareizu"? Tas nav iespējams!

¹⁰³ Nav svarigi, cik reliģiozi jūs esat, cik daudzām draudzēm jūs piederas, uz cik daudzām grāmatām ir jūsu vārds; ja tevi ir tas neviltotais Svētais Gars (kurš ir šīs Vārds, izpausts), tad tu ieraudzisi Vēstijumu šim laikam, jo to dara tieši Svētais Gars. Taču kaut kam to ir jāaizdedzina, pār tevi ir jānonāk iedvesmai. Un, ja... ja tu lej ūdeni uz zemes, uz zemes, uz zemes, bet tur nav sēklas, tur nav ko apliet, tad kā tur vispār var kaut kas izaugt? Tur nav kam izaugt. Tas nozīmē, ka to ieraudzis tikai Dieva Izredzētie.

¹⁰⁴ Dieva izredzētie ieraudzija to Noas laikā, Mozus laikā, Jēzus laikā, apustuļu laikā, Lutera laikā, Veslīja laikā, vasarsvētku

draudžu laikā, jo tieši tā bija tā Sēkla, kas bija uz zemes, kad tika izlieta šī iedvesma. Tagad, kad tiek izlieta iedvesma, lai sapulcinātu kopā Ligavu, To ieraudzisies tikai tie, kuri ir izredzēti. Jēzus sacija: "Es pateicos Tev, Tēvs, ka Tu esi to noslēpis no gudro un prātigo acim, un atklājis to bērniņiem, kuri grib iemācīties." Lūk, pār to ir jānonāk iedvesmai.

¹⁰⁵ Un tā, kad pār viņu nonāca iedvesma, tas to izdarija. Tad viņš visu saprata! Lūk, mēs redzam, ka krizes bridis pienāk tad, kad nāk spiediens. Un šodien paskaitieties apkārt, paskaitieties uz tiem apstākļiem, kādos mēs dzivojam. Vai tad mēs nedzivojam mūsdienu Sodomā un Gomorā? Vai tad pasaule nav atkal tajā atgriezusies? Toreiz ar uguni tika iznicināta pagāniskā pasaule. Vai tad Jēzus neteica svētā Lūkas 17. nodaļā, 28., 29., un 30 pantā, ka "tāpat kā bija Sodomas dienās, tāpat būs, kad atnāks cilvēka Dēls, kad cilvēka Dēls parādisies, atklāsies?" Ko nozīmē "atklāties"? Tas nozīmē atklāt noslēpumu, atklāsme; atklāt jeb darit zināmu kādu noslēpumu.

¹⁰⁶ Un tā, visas tās lietas, kas bija apsleptas visu draudzes periodu laikā, tagad tiek atklātas, darītas zināmas. Lūk, mēs varam to pateikt, taču, ja Dievs nav to apstiprinājis, tas nav pareizi. Saprotiet, Dievam nevajag, lai kāds skaidrotu Viņa Vārdu, Viņš pats Sevi izskaidro. Viņš pateica: "Jaunava taps grūta," un viņa tapa grūta. Viņš sacija: "Lai top gaisma," un tā notika. Un mēs nedzivojam Lutera periodā, Veslijā periodā vai vasarsvētku draudžu periodā. Vasarsvētku draudžu periods bija tikai dāvanu, kas atgriezās draudzē, atjaunošana, bet mēs dzivojam vakara laikā, mēs dzivojam laikā, kad tiek izsaukta Ligava.

¹⁰⁷ Un tieši tāpat, kā katoļiem bija grūti ieraudzīt Luteru, luterāniem ieraudzīt Vesliju, un pentako... Veslija sekotājiem ieraudzīt pentakostu periodu, tikpat grūti ir arī pentakostiem ieraudzīt šo periodu. Tā ir bijis vienmēr, jo tas izlējās uz izredzētās Sēklas un tikai uz tās. Tieši to māca Bibele. Viņi to neredz, Jēzus pat lūdza par viņiem, teica, ka "viņi bija akli, viņi to nezināja". Atklāsmes grāmatā mums ir pateikts, šajā Lāodikejas Draudzes Periodā, kad Viņu izlika ārpus draudzes, ka viņi ir "kaili! nabagi! nožēlojami! akli! un nezina to". Tas atkal atkārtojas, viņi To neredz, nevar To saprast. Viņi ir tik ļoti iestiguši tradicijās!

¹⁰⁸ Taču atcerieties apsolito Dieva Vārdu, kuru pateica Jēzus Kristus, tas pats Dievs, kas izteica radību, un tā radās; Viņš bija tas, kurš bija pirms pasaules radišanas, kas izteica Vārdus: "Lai top," un tas tapa. Jo Viņš sacija: "Viņš bija pasaulē, un pasaule bija Viņa radīta, bet pasaule Viņu neatpazina. Bet tiem, kas Viņu atpazina, Viņš tiem deva varu kļūt par Dieva dēliem." Pats Radītājs, pats Radītājs personīgi, kad Viņš augšāmcēla no miroņiem Lācaru, Viņš sacija: "Nebrinieties par to, jo nāk tā stunda, kad visi, kas ir kapā, dzirdēs cilvēka Dēla balsi un

iznāks.” Tas pats Dievs, kas sacīja: “Lai top Gaisma,” sacīja, “cilvēka Dēla Balss uzmodinās tos, kas atrodas kapā.” Tam ir jānotiek noteiktajā laikā. Viņš izteica: “Lai top virietis un sieviete,” un tā tālāk, un to visu daudzus gadus, simtiem gadu pirms tas notika.

¹⁰⁹ Iedvesma nonāca pār pravieti Jesaju, viņš sacīja: “Mums ir piedzimis bērns, ir dots dēls. Viņa Vārds ir Padoma Devējs, Miera Valdnieks, Varenais Dievs, mūžigais Tēvs.” Gāja gadi, mēneši, gadi, dienas, nedēļas, gāja gadi, pagāja simtiem gadu. Astoni simti gadus vēlāk jaunavai piedzima Īmanuēls! Kāpēc? Tāpēc ka tas bija pateikts ar Dieva svaidīta pravieša lūpām, sēkla izgāja. Saprotat? “Un tajā varenajā stundā,” sacīja, “jūs meklēsiet... prasisiet Man viziju vai zimi.”

¹¹⁰ Viņš sacīja: “Es došu viņiem zimi, mūžigu zimi, ‘jaunava taps grūta’, mūžigu zimi.”

¹¹¹ Un tā, mēs redzam, ka Dieva Gars sāk darboties tieši šajās istenas spriedzes stundās. Viņš pieļāva, lai ebreju jaunekļi ieiet kvēlojošajā krāsnī, Viņš pat pirkstu nepakustināja. Taču, kad Viņš sāka darboties, tad Viņš darbojās.

¹¹² Lūk, mēs šeit redzam Lūkas 17. nodaļā un 30. pantā, ka Viņš sacīja, ka “pēdējās dienās, kad atklāsies cilvēka Dēls, kā Viņš to izdarīja tieši pirms Sodomas un Gomoras, un ka būs tieši tādi paši apstākli”. Viņš pateica par Mozu, par... Es lūdzu piedošanu, nevis par Mozu, bet par Nou. Par to, ka cilvēki “ēda, dzēra un tā tālāk, precējās un izprecināja.” Pēc tam Viņš turpināja, sacīja: “Kā bija Lata dienās, tā būs arī tajā laikā, kad atklāsies cilvēka Dēls.” Tagad skatieties, cilvēka Dēls atklājās Ābrahāma grupai kā Cilvēks, Pravietis, cilvēciskās miesas veidā, parasts Cilvēks putekļainās drēbēs, un Ābrahāms nosauca Viņu par “Elohimu”.

¹¹³ Un tā, Jēzus šeit sola, ka pēdējās dienās cilvēka Dēls atkal atklāsies tādai pašai grupai, Ābrahāma Ķenišķigajai Sēklai, tieši pirms nonāks uguns. Aterierties, draudzei vairs nebija liecinieku, Ābrahāmam un pārējiem, uzreiz pēc tam piedzima apsolitais dēls. Un draudze gaida Apsolito Dēlu, Viņš atnāks uzreiz pēc šīs kalpošanas dienām, Viņš atklāsies no debesim. Lūk, mēs to redzam loti skaidri, tā tam ir jābūt. Vienigi ir jābūt kaut kam, kas pulsē, tas ienāk cilvēkā, Dievs viņam apstiprina un pasaka, un parāda viņam, ka tai lietai ir jānotiek; un ka jūs būsiet... .

¹¹⁴ Tāpat kā Mozus, viņš negribēja atbrivot tos cilvēkus, bet Dievs runāja uz viņu degošā krūmā. Viņš negribēja iet, taču viņam bija jāiet. Mozus bija dzirdējis, ka Viņš esot varenais Jehova. Taču, kad viņš To ieraudzīja, Viņš bija Uguns Staba veidā. “Es biju par Tevi dzirdējis, bet tagad es Tevi redzu.” Kur Viņš bija redzams? Viņa apstiprinātajā Vārdā.

¹¹⁵ Dievs pateica Ābrahāmam, ka “viņa tauta dzīvos svešā zemē četrsimt gadus, taču Viņš izvedis tos ar varenu roku”.

¹¹⁶ Un, pievērsiet uzmanību, šis degošais krūms apstiprināja to, ko bija pateicis pravietis Ābrahāms, ka tas notiks. Mozus sacija: “Es par to biju dzirdējis, bet tagad es to redzu!”

¹¹⁷ Lūk, *mēs esam* dzirdējuši, ka pēdējās dienās cilvēka Dēls parādisies Savas tautas vidū un atklāsies cilvēkiem tieši tāpat, kā Viņš to izdarīja pirms... tieši pirms Sodomas iznicināšanas. Cilvēka Dēls, ko Viņš izdarīja? Viņš zināja noslēpumus, kas bija Sāras sirdi. Vēl Viņš iedeva Ābrahāmam apsolijumu. Ābrahāms dzirdēja Dieva Balsi, varbūt viņš bija redzējis Viņu visdažādākajos veidos (es nezinu, kā Viņš ar viņu sarunājās, caur sapņiem vai caur pravietojumiem), taču šoreiz viņš ieraudzīja Viņu. “Es par Tevi biju dzirdējis, bet tagad es Tevi redzu.”

¹¹⁸ Un draudze ir dzirdējusi par Dievu, viņi ir lasījuši par Viņu un par to, ko Viņš ir darijis un kādus Viņš ir devis apsolijumus, taču tagad mēs redzam Viņu ar savām acim (tieši tāpat kā Ījabs): “Es biju par Tevi dzirdējis, taču tagad es Tevi redzu.” Ak! Tā ir liela atšķirība.

¹¹⁹ Tās krizes laikā Mozus sāka brēkt. Un mēs redzam 2. Mozus grāmatas 14. nodalā, no 13. līdz 16. pantam, kad Mozus ar Israēla ļaudim bija tajā lielajā saspringumā, pār viņu nonāca iedvesma, un viņš pateica to, ko viņam vajadzēja pateikt, nezinādams, ko viņš pateica. Redziet: “Stāviet mierā un redzēsiet Tā Kunga glābšanu.” Dievs vēl nebija viņam neko pateicis. Saprotiet, pār viņu nonāca iedvesma.

¹²⁰ Viņi sacīja: “Kāpēc tu mūs izvedi un atvedi šurp? Labāk mēs būtu nomiruši Ēģiptē. Vai tad tur mums trūka kapu? Tu mūs izvedi šurp nāvē; mēs būtu varējuši dzīvot mierā kā vergi līdz mūsu nāvei, bet tu mūs izvedi uz šejieni.”

¹²¹ Pravietis Mozus zināja, ka viņam bija pieeja pie Dieva, viņš saņēma iedvesmu, un viņš sacīja: “Stāviet mierā un jūs redzēsiet Tā Kunga glābšanu; jo tos ēģiptiešus, ko jūs redzat šodien, jūs viņus vairs nekad neredzēsiet.” Kā gan viņš zināja, ka tas notiks? Kā viņš to zināja? Viņš nezināja, ko viņš runāja.

¹²² Taču uzreiz pēc tam, kad viņš bija to izteicis, Dievs pateica viņam, kā to izdarīt. Sacīja: “Mozu, nebrēc uz Mani, paņem nūju savā rokā un izstiep to pret jūru, un pasaki Israēla bērniem: ‘Ejet!’” Amen!

¹²³ Iedvesma! Lūk, kā tas nonāk pār tevi, kad tu esi slims. Lūk, kā tas nonāk pār tevi, kad tu esi nomocīts. Tev kaut kas atklājas, un tu redzi, ka tas ir atklāts, tu to izsaki: “Es esmu dziedināts!”

¹²⁴ Pēc tam Dievs pasaka tev, kas ir jādara: “Celies kājās un sāc staigāt.” Amen! Tad jautājums ir izšķirts, kad tu to vari izdarīt šādi. Lūk, kā Dievs to dara, tad tu ieraugi, kā Dievs izpaužas caur tevi.

¹²⁵ Tieši Dievs pateica viņam to izdarit. Lūk, tad visi, kas bija klāt, viss Israēls, kurš toreiz atradās tur, ieraudzija iedvesmu, kura nonāca uz Mozu. Viņi paši ar savām acīm ieraudzija Dievu, ūdens tika izpūsts uz abām pusēm. Un tas Uguns Stabs pārveda viņus taisni pāri jūrai. Viņš dzirdēja par Dievu, pēc tam viņi redzēja Dievu.

¹²⁶ Jozua bija krizes stundā, kad armijas metās bēgt, bet saule laidās lejup. Jozua bija pravietis, un viņš zināja, ka tad, ja tām armijām vēlreiz izdosies apvienoties un tās viņam uzbruks, viņš zaudēs vēl vairāk virus, tāpēc tajā krizes stundā, kad kaut kas bija jāizdara... Bija tikai viena izeja: ja viņš turpinātu viņus vajāt, tad viņš visus sakautu, ikvienu no tiem. Taču tam nebija pietiekoši gaismas, tāpēc Jozua piecelās, pacēla rokas un sacīja: "Saule, stāvi! Mēness, stāvi virs Ajalonas, līdz es pabeigšu šo kauju." Un saules apstājās. Viņi dzirdēja, kā Jozua sacīja, un pēc tam redzēja Dievu darbibā, paši ar savām acīm. Patiešām!

¹²⁷ Redziet, protams, tas ir paradoxs, kad redzi, ka tas, kas izskatās neiespējams, tomēr ir patiesība. Taču: "Saule apstājās," ir teikts Bibelē. Es nezinu, ko domājat jūs, ļaudis, kuri uzskatāt, ka zeme griezās, lūk, taču jebkurā gadījumā "saule apstājās". Droši vien Jozua nemaz necentās izskaidrot, kā viņš to izdaris, kā Dievs to izdaris; viņš tikai pateica: "Saule, apstājies!" Viņš to pateica, droši vien nemaz nezinādams, ko viņš sacīja, jo to viņam iedeva Dievs, un Viņš darbojās.

¹²⁸ Tas pats ir Marka 11:23: "Ja pateiksiet šim kalnam: 'Kusties,' un nešaubisieties savā sirdi, bet ticēsiet, ka jūsu teiktais piepildisies, tad jūs dabūsiet to, ko pateicāt." Taču tu nevari piecelties un to pateikt, šaubidamies savā prātā, tev ir jābūt iedvesmotam, lai to pateiktu. Āmen!

¹²⁹ Atvainojiet par šo izteicienu; taču tajā dienā, kad es sēdēju tur mežā (un Dievs ir mans Tiesnesis, es varētu nokrist miris aiz šis kanceles), un šī Rakstu vieta visu dzīvi bija dzinusi mani strupceļā... sēdēju torit mežā, un es to pārdomāju, un tā Balss uz mani runāja, Viņš sacīja: "Šī Rakstu vieta, tāpat kā visas Rakstu vietas, ir patiesas."

¹³⁰ Un es nodomāju: "Nu, kā gan tas ir iespējams?"

¹³¹ Un Viņš sacīja: "Tu..." Es saciju... Viņš sacīja: "Pasaki, un tā notiks. Nešaubies par to."

¹³² Un es ar Kādu runāju, sēdēdam tur mežā. Nevienas vāveres, es tur atrados jau tris diena, tur nebija vāveru. Un es sēdēju sikamoru biezoknī. Vāveres nemaz nenāk... ikviens, kas medi vāveres, zina, ka sikamora kokos to nav. Un es tur sēdēju; un pūta patiešām stiprs vējš, apmēram desmitos no rīta, un es atkal aizdomājos.

¹³³ Un Viņš pateica: "Tu esi medibās, un tev ir vajadzīgas vāveres tieši tāpat, kā Ābrahāmam bija vajadzīgs auns."

¹³⁴ Es nodomāju: "Tas vienmēr man ir sacijis Patiesibu, taču šīs izklausās jocīgi." Un es piecēlos no tās vietas, kur es sēdēju, pavēros visapkārt: "Kur ir tas Cilvēks, kas ar mani runāja?" Neviena nebija, tikai stipri pūta vējš. Un es nodomāju: "Varbūt es biju iemidzis, un es to nosapņoju? Nē, es negulēju. Es sēdēju, atbalstījies pret koku, vēroju, teju teju man bija tur jāsatiekas ar brāli Vudu un brāli Sotmanu, apmēram desmitos no rita. Visi fermeri tur strādāja, vāca kukurūzu."

¹³⁵ Un es atkal to izdzirdēju, sacija: "Tu esi medibās, un tev ir vajadzīgs medījums. Cik daudzas tev vajag?"

¹³⁶ Un es nodomāju: "Nu, es negribu pārspilēt, paprasišu tikai tris, tris vāveres. Es gribu trīs jauniņas, rudas vāveres. Tās man ir vajadzīgas."

¹³⁷ Viņš sacija: "Tad pasaki to."

¹³⁸ Un es saciju: "Man būs trīs jauniņas, rudas vāveres."

¹³⁹ Viņš sacija: "No kurienes tās parādisies?"

¹⁴⁰ "Nu," es nodomāju, "re, cik tālu esmu aizgājis, kaut kas ar mani šeit sarunājas." Tieši tāpat kā jūs šobrīd dzirdat mani runājam. Un Dievs Debesis, kad es turu šo Bibeli pie savas sirds, zina, ka tā ir patiesība. Un Viņš . . . Un es saciju: "Nu ko . . ." Es izvēlējos ērmigu vietu, tur nokarājās vecs, sauss zars (apmēram piecdesmit metru attālumā, tik tālu bija piešauta mana šautene).

¹⁴¹ Es saciju: "Pirmā būs tieši tur," un tā tur bija.

¹⁴² Es izberzu acis un atskatijos (es pagriezu galvu), un es nodomāju: "Es negribu šaut uz viziju." Tāpēc es atkal atskatijos, un tur sēdēja vāvere. Es ieliku savā šautenē patronu, notēmēju un es redzēja viņas melno actiņu, jauniņa, ruda vāvere. Es nodomāju: "Es—es . . . Varbūt es guļu, es—es pēc pāris minūtēm pamodišos. Redz, es par to sapņoju." Nu, es notēmēju, nošāvu vāveri, un tā nokrita no zara. Es nodomāju: "Nu, es nezinu." Es nodomāju: "Nu, vai man vajadzētu tur aiziet un to sameklēt?" Un—un es tur aizgāju, un tur tā gulēja. Es to pacēlu, un no tās tecēja asinis. Vizija neasino, ziniet. Un tā, es to pacēlu, un tā bija vāvere. Es pilnigi viss sastingu.

¹⁴³ Un es paskatijos apkārt, es saciju: "Dievs, tas biji Tu!" Es saciju: "Paldies Tev par to. Tagad es aiziešu un . . ."

¹⁴⁴ Viņš sacija: "Bet tu pateici! Vai tad tu šaubies par to, ko tu pateici? Tu pateici, ka tev būs 'trīs'. Un tā, no kurienes parādisies nākamā?"

¹⁴⁵ Es padomāju: "Nu, ja es sapņoju, tad tā vien turpināšu."

¹⁴⁶ Tāpēc es—es saciju . . . Es tur izvēlējos vecu koka stumbru, kuru pilnībā bija apvijusi tā indigā efeja. Tādā jūs vāveri nekad nerēdzēsiet. Tāpēc es saciju: "Nākamā parādisies tieši no tās indigās efejas," un, lūk, tur sēdēja tā rudā vāverite, skatījās man tieši virsū. Es nolaidu savu šauteni un paberzēju acis. Es

atkal apgriezos, nodomāju... Tur viņa sēdēja, pagriezusi galvu uz sānu. Es to vāveri nošāvu un pēc tam sāku iet uz mājām.

¹⁴⁷ Taču sacija: "Tu taču saciji 'trīs'! Vai tad tu šaubies par to, ko tu saciji?"

¹⁴⁸ Es saciju: "Nē, Kungs, es nešaubos par to, ko es saciju, jo Tu to apstiprini."

Šī vieta no Rakstiem mani dzina strupceļā: "Nevis, ja *Es* pateikšu, bet ja *jūs* pateiksiet". Nevis, ja *Jēzus* pateiks, bet ja *tu* pats to pateiksi.

¹⁴⁹ Un es nodomāju: "Kaut kādā veidā es esmu tīcīs tajā kanālā, un es zinu, ka Viņš ir šeit, jo es esmu ārkārtīgi satraukts." Es nodomāju: "Bet ar šo es izrikošos ērmīgi, pavism noteikti."

Es saciju: "Tur būs rudā vāvere, kas noskries no *tā* kalniņa, aizskries *šajā* virzienā, tieši man blakus, aizskries tālāk un apsēdisies uz *tā* zara, un paskatīsies *tā* fermera virzienā." Lūk, tā noskrēja no tā kalniņa, devās uz priekšu un apsēdās, paskatājās tā fermera virzienā. Un es to nošāvu.

¹⁵⁰ Sātans man sacija: "Vai zini ko? Šobrīd visi meži mudž no tām." Un es nosēdeju tur lidz pulksten divpadsmitiem, bet vairs nekas nenotika. Tas parāda, ka tad, kad Dievs... tieši Viņš ir zemes un Debesu Radītājs!

¹⁵¹ Šobrid Džefersonvilā to klausās ģimene, kurus sauc par Raitiem. Brālis Vuds un es devāmies viņus apciemot. Vini taisa vakarēdienā vīnu draudzei. Mazā Edite sēdēja tur istabā; meitene invalīde, viņa visu dzīvi ir bijusi slimta, tāpēc mēs vienmēr gaidījām, ka Dievs viņu dziedinās. Viņas māsa ir atraitne, viņas virs bija miris; viņu sauc Hetija, ļoti pazemīga sieviete. Un, kamēr mēs ar brāli Benksu gājām nomedit viņai kādu trusī, viņi uztaisīja lielu ķiršu pīrāgu; un lika man piesēst un paest.

¹⁵² Mēs visi sēdējām pie galda, mēs runājām par to, tas bija noticis tikai pirms pāris dienām. Un, kad mēs sēdējām pie galda, par to sarunādamies, es pēkšņi saciju: "Kas gan tas bija?" Es saciju: "Brāli Rait, tu esi vecs viirs, visu dzīvi esi medījis vāveres. Brāli Šelbij, tu esi speciālists vāveru medibās. Brāli Vud, tāds esi ari tu. Es esmu tās medījis jau kopš bērnības. Vai jūs kādreiz esat redzējuši vāveri klāvu un akāciju biezokni?"

¹⁵³ "Nē."

¹⁵⁴ Es saciju: "Viņu tur vienkārši nebija." Es saciju: "Es zinu tikai to, ka tas joprojām ir tas pats Dievs. Kad Ābrahāmam bija vajadzīgs auns, Viņš bija *Jehova-Jire*, Viņš varēja 'Sev sagādāt'." Es saciju: "Es ticu, ka tas ir tas pats."

¹⁵⁵ Un tur sēdēja Hetija, viņa sacija: "Brāli Branham, tā tik tiešām ir Patiesība!"

¹⁵⁶ Viņa pateica īstos vārdus! Kad viņa to pateica, Svētais Gars atkal ienāca tajā kanālā, To sajuta ikviens no viņiem. Es piecēlos, es saciju: "Māsa Hetija, TĀ SAKA TAS KUNGS, tu pateici pareizos vārdus, tāpat kā tā sirofeniķiešu sieviete. Svētais Gars tagad ar mani runā un pateica man iedot tev tavas sirds vēlēšanos." Es saciju: "Un tā, ja es esmu Dieva kalps, ja tas tā ir, tad tas notiks. Ja es neesmu Dieva kalps, tad es esmu melis un tas nenotiks, tad es esmu krāpnieks." Es saciju: "Tagad pārbaudi un paskaties, vai tas ir Dieva Gars vai nē."

¹⁵⁷ Viņa sacija: "Brāli Branham," (visi raudāja), sacija, "ko lai es prasu?"

¹⁵⁸ Es saciju: "Lūk, tev šeit sēž māsa invalide."

¹⁵⁹ Man kabatā gulēja divdesmit dolāri, lai tos atdotu viņai, kurus viņa bija ielikusi kā ziedoju mu. Tajā vecajā, nabadzīgajā fermā tā sieviete nenopelna pat divsmit dolārus gadā, viņa un divi viņas dēli. Viņas dēli bija kļuvuši par parastiem 'Rikijiem', mācās skolā, ziniet, un ir nekaunigi pret māti; piecpadsmit, sešpadsmit gadus veci. Un, ak, viņi tur stāvēja un smējās par to, ko es runāju.

¹⁶⁰ Un es saciju: "Tev šeit sēž tēvs un māte, viņi ir veci. Tev nav naudas. Paprasi naudu un ieraudzisi, kā tā uzrodas tavā klēpi. Paprasi par savu māsu, un ieraudzisi, kā viņa pieceļas un staigā." Es toreiz zināju kā Ījabs; tas ir kaut kas, ko tu vienkārši zini, kad tam pieskaries. Es saciju: "Es zinu! Es šeit stāvu apmēram desmit cilvēku priekšā," es saciju, "ja tas nenotiks, tad es esmu viltus pravietis."

¹⁶¹ Jautāja: "Ko tad man paprasit?"

¹⁶² Es atbildēju: "Lēmums ir jāpieņem tev. Es nevaru pieņemt lēmumu tavā vietā."

¹⁶³ Viņa pavērās apkārt, tā vienkāršā sieviete. Te pēkšņi viņa pateica: "Brāli Branham, lielākā manas sirds vēlēšanās ir manu abu puiku glābšana."

¹⁶⁴ Es saciju: "Es dodu tev tavus dēlus Jēzus Kristus Vārdā." Un tie zēni, kuri tur kīkināja, smējās un uzjautrinājās, iekrita savas mātes klēpi un atdeva savu dzīvi Dievam, un uzreiz tika piepildīti ar Svēto Garu.

¹⁶⁵ Kāpēc? Tā ir Patiesība! Dievam ir vara nogalināt mani visu šo cilvēku no visas valsts malām priekšā. Daudzi no jums šeit un Džefersonvilā, es dzirdu, kā lūgšanu namā tagad noskan: "Āmen!" Jo viņi tur sēž un klausās. Saprotiet, jo tā ir Patiesība! Kas tas ir? Tas ir tad, kad Dievs caur Savu suverēno žēlastību; Tas notiek! Citādāk tas nenotiks.

¹⁶⁶ Tajā kritiskajā bridi... Aizdomājieties par cilvēkiem un personibām, kurus es pazistu. Dievs piaiet garām visām slavenibām un tamlidzīgiem, lai iedotu nabaga pazemīgai sievietei, kura pat īsti nemāk parakstīties; un Viņš zināja, ko

Vīna paprasis. Un tas bija tas vislielākais, jo viņas māsa jau ir mirusi, bet viņas mātei un tēvam būs jāmirst, nauda būtu beigusies, bet viņas puiku dvēseles ir Mūžigas! Un tā bija tā stunda, kad viņi To satvēra. Un tikko kā es pateicu: "Es dodu tev tavus dēlus Jēzus Kristus Vārdā," viņi uzreiz iekrīta savas mātes klēpi. Kurš no jums šeit zina, ka tā ir Patiesiba, kurš to zina? [Sanāksme saka: "Āmen."—Tulk.] Redzat? Tieši tā. Jā. Kāpēc? Iedvesma!

¹⁶⁷ Lūk: "Es esmu par Tevi dzirdējis, ka Tu vari radīt vāveres; es esmu par Tevi dzirdējis, ka Tu vari radīt aunu; taču tagad es redzu Tevi ar savām acim!" Izpausme, vizija ir kļuvusi redzama. Kad Dievs ir kaut ko apsolījis, tieši to Viņš ari daris.

¹⁶⁸ Paskatieties, kad jums ir vajadziba, varbūt kā Jozuam. Viņam bija vajadzība; viņš vispār nedomāja par apstākliem, viņš to izteica, un tas bija Dievs! Vai jūs ticat, ka saule stāvēja uz vietas? Es ari ticu. Kā gan tas notika? Nemēginiet to izskaidrot, taču tā apstājās. Jozua to izdarīja, un viņš pacēla savas rokas; tajā kritiskajā bridi viņam bija pieejā pie Dieva, un tieši tas notika. Tas bija istājā laikā. Dzīvā Dieva Gars redzēja tajā vajadzību un pamudināja Jozuu to pateikt. Tas pats Dievs redzēja Ābrahāma vajadzību. Tas pats Dievs redzēja, ka ir vajadzība apstiprināt man šo Rakstu vietu, ka tā Rakstu vieta ari ir patiesa! Tas pats Dievs redzēja to divu iepriekšnolemto puišu vajadzību, un tas bija tas brīdis, kad Viņš to pierādīja un apstiprināja Savu Vārdu.

¹⁶⁹ Marka Evaņģēlija 14. nodaļā mēs redzam, ka tā sieviete Viņam noticeja, viņai bija vajadzība un viņa ieraudzīja, ka Viņam ir vajadzība, lai tiktu nomazgātas Viņa kājas; viņai tikai vajadzēja saņemt iedvesmu, lai sāktu rikoties. Tagad klausieties uzmanīgi, kad... pirms mēs beigsim. Viņai tikai vajadzēja saņemt iedvesmu, lai sāktu rikoties, jo viņa jau bija par Viņu dzirdējusi. Viņa bija dzirdējusi, ka "Viņš bija piedevis sievietei viņas grēkus, netiklei. Un sacija: 'Kurš no jums ir bez grēka? Tas lai pirmais met akmeni.'" Viņa bija par Viņu dzirdējusi, taču tagad viņa ieraudzīja Viņu. Viņa bija iedvesmota tam, lai Viņam pakalpotu. Tas ir vienigais, kas jums ir vajadzigs.

¹⁷⁰ Lauj, lai Svētais Gars tev pasaka, ka "tu esi grēcinieks"! Lauj, lai Svētais Gars pasaka tev, ka "tev nav taisnība"! Laujiet, lai Svētais Gars parāda jums ar Rakstiem, ka "jūs kļūdāties Rakstos"! Un kas... jo Viņš pamudinās tikai caur vienu taisno kanālu, katras Dieva Rakstu vietas kanālu, Viņš nekādā gadījumā nelaipos. Jā jūs tā darāt, tad jums no tā nebūs nekāda labuma. Tāpēc ka Svētais Gars var To prieks tevis iedvesmot, taču, ja dvēsele nav kārtībā ar Dievu, kā mēs esam to skatījušu šajā nedēļā, no tā jebkurā gadījumā nav nekāda labuma. Atcerieties, viltus svaiditie celsies pēdējās dienās; nevis viltus Jēzi, bet viltus kristi (svaiditie), un pieviltu pašus Izredzētos, ja vien tas būtu iespējams.

¹⁷¹ Pievērsiet uzmanību, viņai bija Viņam jāpakalpo. Viņa bija par Viņu dzirdējusi, tagad viņa ieraudzīja Viņu ar savām acim. Viņai bija Viņam jāpakalpo, taču viņai nebija nekā, ar ko to izdarit. Tāpēc viņa tik un tā metās uz priekšu, lai pakalpotu; Dievs parūpējās par ūdeni un dvieli, lai viņa nomazgātu Viņam kājas. Viņa visu dzīvi bija dzirdējusi par dzivo Dievu, taču tagad viņa ieraudzīja Viņu ar savām acim. Viņa zināja, ka tas bija Viņš, un uz viņas nonāca iedvesma, un viņa sacīja: "Tas ir tas Vēstnesis!" Viņam bija vajadzigs, lai Viņam pakalpotu (viņai nebija nekā, ar ko Viņam pakalpot), Viņa kājas bija netiras. Taču viņa tik un tā metās uz priekšu, lai Viņam pakalpotu, jo viņa bija uz to iedvesmota.

¹⁷² Ak, atkritušais draudzes locekli, virieti vai sieviete no konfesijas, vai tad tu neredzi, kāda vajadzība Jēzum ir šodien? Ja vien pār jums nonāktu iedvesma, ir taču pienācis laiks to darit. Bet viņa ieraudzīja Viņu ar savām acim. Pārējie tur pat izsmēja Viņu. Viņi neticēja Viņa Vēstijumam. Atklāti runājot, namatēvs, draudzes gans-namatēvs, šīs Simanis bija Viņu tur atvedis, lai par Viņu pasmiestos. Viņi neticēja, ka Viņš bija pravietis.

¹⁷³ Un tad, kad šķita, ka velns bija visu tieši tā izkārtojis, lai viņš to pateiktu, viņš pateica sevi: "Ja šīs cilvēks būtu pravietis, tad viņš zinātu, kāda sieviete ir pie viņa kājām. Ja vien viņš būtu pravietis!" Redziet, viņam pat nebija atklāts, kas Viņš bija. Nekāda iedvesma nevarēja pār viņu nonākt, jo tur nebija nekā, pār ko tā varētu nonākt. Taču pār to sievieti tā nonāca!

¹⁷⁴ Viņas acis redzēja tālāk par viņa kritiku. Viņa ticeja, ka Viņš bija, saprotiet, praviesu Vārds. Viņa zināja, ka tie bija visi praviesu Vārdi, ka tie bija apstiprināti Viņā. Viņa bija dzirdējusi, ka Viņš ir uz zemes, taču tagad viņa redzēja Viņu. Paskatieties, ko viņa izdarija. Viņa ieraudzīja Vārdu, kas bija kļuvis par miesu, Mesiju, Imanuēlu. Kad viņa lāvās savas ticības pulsācijai (atklāsmei par to, kas Viņš bija tajā laikā, kad viņa dzivoja, ka Viņš bija Dieva Jērs par tādiem grēciniekiem, kāda bija viņa), viņa metās uz priekšu, lai pakalpotu Viņa vajadzibās, nemaz nezinādama, kā viņa to izdaris.

¹⁷⁵ Tieši tā atnāk neviltota dziedināšana, kad tev tiek atklāts, ka "Viņš bija ievainots tavu pārkāpumu dēļ, tavu grēku dēļ satriekts, un ar Viņa brūcēm *tu* tiki dziedināts". Kad tu esi iedvesmots tam, lai redzētu šeit Viņa Klātbūtni no Svētā Marka 11, tas ir, no Svētā Lūkas 17:30, ka Viņš atklās Sevi pēdējās dienās (Savu ļaužu vidū cilvēciskā miesā), kā Viņš atklājās pirms Sodomas. Kad tu to redzi, un kaut kas pār tevi nonāk!

¹⁷⁶ Ārsts var sacīt: "Vēzis tik un tā tur ir."

¹⁷⁷ Pacients varbūt pateiks: "Es—es—es—es—es nezinu, kā es staigāšu, bet es tik un tā staigāšu." Mēs nezinām, kā tas notiks.

¹⁷⁸ Viņa devās uz priekšu, lai Viņam pakalpotu, jo pār Viņu... pār viņu nonāca iedvesma, ka bija pienācis tas laiks, ka tas

bija Vēstnesis, ka tas bija Mesija, kurš dziedinās, un viņa Tam ticēja. Viņam bija vajadzigs, lai Viņam pakalpotu, un viņa devās uz priekšu, kaut arī nekas neliecināja, ka viņa varētu to izdarit. Viņa vienkārši sekoja savai iedvesmai. Skatieties! Dievs atvēra asaru avotus viņas acis. Tās pašas acis, kuras bija dzirdējušas... ausis, kuras bija Viņu dzirdējušas; acis, kuras to redzēja, piepildījās ar prieku. Turklat Dievs iedeva viņai garus matus un asaras, kuras tecēja lejup. Dievs sagādāja viņai dvieli (no viņas matiem) un asaras. Viņa pakalpoja Viņa vajadzībās, dzīvā Dieva vajadzībai. Viņa bija par To dzirdējusi, taču tagad viņa ieraudzīja Viņu, viņa varēja Viņam pakalpot.

¹⁷⁹ Ak, grēciniek! Kāpēc gan tu nedari tāpat, kad šobrid tu redzi vajadzības? Ka Viņam tu esi vajadzigs, tava kalpošana! Tagad tu redzi To, par Kuru tu biji dzirdējis no Bibeles. Mēs redzējām, kā Viņš atnāca šurp vakar vakarā un ko Viņš izdarija. Mēs redzam Viņu sanāksmi pēc sanāksmes, bet reizēm mēs sēžam tik auksti un vienaldzīgi, sakām: "Jā, es zinu, ka Raksti par to runā. Ak, es—es jau agrāk esmu redzējis, kā tas notiek." Mums nav nekāda entuziasma, šķiet, ka tas nenonāk pār mums pareizā veidā. It nemaz neizskatās ka tur kaut kas ir, it kā izlietu...

¹⁸⁰ Paņemiet sērkociņu un to uzšķiliet, ja uz sērkociņa galviņas nav pietiekoši sēra, tad tas never iedegties. Un var šķilt, šķilt un šķilt, taču, ja kāda kimikālija ir neutralizējusi uz tā sēru, tad tas neaizdegsies, nebūs gaismas. Taču, ja tā kimikālija, sērs saskarsies ar to materiālu, tas... ja tas tur vēl ir, kad sadursies, tas aizdegsies.

¹⁸¹ Un, kad notiek īstena, neviltota šī pēdējo dienu Vēstijuma Rakstu apstiprināšana, un tu redzi Jēzus Kristus Klātbūtni, par ko tu biji dzirdējis, ko Viņš bija izdarijis Savā dzīvē, un dzirdi, kā Rakstos ir teikts, ka "Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi"; un kā tiesi pirms tam, kad šī Sodomas stāvokļa dēļ iedegsies Dieva dusmas, redzi, ka Jēzus atgriežas Savu ļaužu vidū, ietērpies cilvēciskā miesā, un dara tiesi to pašu, ko Viņš darija. Ak! Tam ir jāuzšķil mūsu dvēseles Godibai! Tam ir kaut kas ar mums jāizdara. Kāpēc? Tas nonāk pār to.

¹⁸² Jūs esat dzirdējuši no Bibeles, ko Viņš izdarija, kā sieviete pieskārās Viņa apgērbam. Viņš pagriezās un pateica viņai, kāda bija viņas kaite, un viņas ticiba viņu dziedināja. Lūk, Viņš apsolija, ka Viņš atkal darīs to pašu, tiesi pirms šīs pasaules saderzināšanas, kad pasaule būs tādā stāvokli kā Sodoma. Jaunā Deriba, Pravietis, Dievs-Pravietis, Praviešu pravietis, visu praviešu Dievs, Dieva pilnība miesā, Dievs... kļuvis redzams miesā, Raditājs no pirmās Mozus grāmatas. Aleluja! Tas ir Viņa Vārds! Viņš taču pateica, ka tas notiks! Un mēs redzam Sodomas stāvokli, mēs redzam, ka pasaule šobrid ir tādā stāvokli, mēs redzam, kā Viņš nonāk un dara tieši to, ko Viņš pateica, ka Viņš darīs. Lūk, mēs bijām par Viņu dzirdējuši, tagad mēs Viņu redzam! "Es biju dzirdējis par Tevi ar savām ausim, tagad es

redzu Tevi ar savām acīm.” Āmen! “Es redzu Viņu pats ar savām acīm.” Kādai tai būtu jābūt stundai! Kādam tam būtu jābūt laikam! Viņa Vārda apstiprinājums! Vienmēr, kad Vārds tiek apstiprināts, tas ir Dievs, kas runā Savā Vārdā, padara Sevi redzamu, lai jūs varētu redzēt.

¹⁸³ Un tā, lūk, parasta prostitūta no ielas, viņa nokrit pie altāra Jēzus priekšā, un viņa nomazgāja Viņa kājas ar—ar asarām un—un noslaucija tās ar saviem matiem. Dievs to augstu novērtēja, Viņš sacīja: “Lai kur ari sludinātu šo Evaņģēliju, lai tas tiek stāstīts, atceroties viņu.” Kāpēc? Paskatieties, cik viņa bija samaitāta, taču kaut kas nonāca. Viņa ieraudzīja apsolito Vārdu no Edenes dārza, ka “sievas Sēkla satrieks čūskas galvu”. Viņa ieraudzīja Mesiju, kas bija dzimis no jaunavas.

¹⁸⁴ Viņa bija dzirdējusi, ka Viņam bija jāpiedzimst no jaunavas, taču klija baumas, ka tas Cilvēks bija uz zemes. Viņa bija dzirdējusi par kādu jaunu Rabinu-Pravieti, kurš dziedināja slimos. Viņa tam noticeja! Un, lūk, viņa iet pa ielu pastaigājoties, skatoties uz visām pusēm. Un viņa tur paskatījās un ieraudzīja, ka tur notiek tās lielās viesības. Viņa piezagās pie žoga un paskatījās caur to, un tur bija Viņš! Tur bija Viņš! Kaut kas pateica: “Tas ir Viņš!” Saprotiet, tas bija viss, kas viņai bija vajadzigs, lai saņemtu iedvesmu. Vai saprotat, kas notika? Viņa ieraudzīja Dieva Vārdu, kas bija kļuvis par miesu. Viņa bija dzirdējusi ar savām ausim, tagad viņa redzēja ar savām acīm.

¹⁸⁵ Lūk, visi zina, ka mums ir apsolijums par draudzes stāvokli pēdēja dienā. Draudze savā tagadējā stāvokli nekad nespēs piepildīt Dieva bauslus, to vareno uzdevumu, nekādi nevarētu izsaukt Ligavu. Kura no tām to izdarītu? Vai Pentakosti? Man ir jāsaka, ka nē. Neviena no tām visām pārējam. Tā ir sēnala, kas ir uz kvieša. Tā parādījās un izskatījās tieši kā kviesis, taču tajā kvieša nebija. Viņa atveras, bet no turienes iznāk grauds. Viņi organizējās, viņi sevi iznicina. Lūk, kad viņi mirst. Tie ir stiebri. Taču kviesis izgāja cauri tam visam, un tagad tas sāk formēties Ligavas apveidā. Tam kviešu graudam, kas nokrita zemē tumšo viduslaiku laikā, tam bija jānomirst.

¹⁸⁶ Tas kritiķis saka: “Kāpēc tad tas žēlsirdības Dievs, kas atvēra Sarkano jūru, stāvēja un pielāva, lai tos nabaga kristiešu apēd lauvas, ka viņus dedzina un visu pārējo? Sēdēja tur, it kā smiedamies par to visu!” Nabaga nejēgas! Vai tad viņš nezināja: “Ja kviešu grauds, nokritis zemē?” Tam bija jānomirst tumšo viduslaiku laikā, tāpat kā jebkuram citam kviešu graudam ir jānokļūst zem zemes un jātiekt apraktam, lai pirmajā reformācijā tas izdzītu tās divas Lutera lapiņas, stiebru. Vēlak tam bija jāizaug veslijiešos, lai parādītos ziedputekšņi, vārpīņa, varenais misionāru laiks. Tam bija jāaug tālāk vasarsvētku draudzēs, lai tiktu atjaunotas dāvanas, lai teju vai pieviltu pašus Izredzētos. Tas izskatās gluži kā kviešu grauds; atver to, bet tur nekāda kvieša nav, tā ir tikai sēnala. Bet tad, tajā laikā viņi

sāka veidot vieninieku organizāciju, trisvienigo organizāciju, divvienigo organizāciju un “Dieva draudzes” organizāciju, un visi organizējās, un tā ir visistākā nāve! Un kas notiek šobrid? Taču tas ir apvalks, patvērums kviesim, tas visu laiku ir caur to audzis.

¹⁸⁷ Tagad tas ir sācis atvērties, sāk klūt redzams kviesis. Tas nav Vasarsvētku draudžu periods. Tas ir pēdējo dienu periods. Tas ir Ligavas periods. Tā ir vakara Gaisma. Tas ir laiks, kad saskaņā ar Dieva sistēmu ir jāpiepildās Maleahija 4. Kad ir jāpiepildās Lūkas 17:30. Kad otrā... Un Jeremija un visi pārejie, tas, ko par šim dienām runāja Joēls, šī ir tā diena. “Es biju dzirdējis, Kungs, ka tas tuvojas, taču tagad es to redzu ar savām acīm.”

¹⁸⁸ Kaut daudzi...lai cik daudz viltus atdarinātāju parādās, tie Jannes un Jambres ar visiem saviem trikiem, daridami to pašu, ko darīja Mozus, tas vispār nesatrauca viņu vai Āronu. Viņi zināja, kur... kā Ījabs, viņi zināja, no Kura nāk viņu iedvesma. Viņi zināja, ka Tas bija TĀ SAKA TAS KUNGS! Un tā pati Bibele, kas par viņiem stāstīja, sacīja, ka “viņi parādisies pēdējās dienās, atdarinātāji”. Tās reliģiskās konfesijas, kad kaut kas sākās... Kurš to sāka pirmais? Mozus vai viņi? Ja viņi bija tie, kas sāka pirmie, Mozus būtu bijis atdarinātājs.

¹⁸⁹ Tagad mums ir visāda veida atpazītāji un viss kaut kas tāds, kas censās novērst jūsu prātus no neviltotas Dieva lietas, ko Dievs ir pierādījis kā Patiesibu caur Saviem Rakstiem. “Mēs bijām dzirdējuši par To ar savām ausim, tagad mēs redzam to ar savām acīm.” Āmen! Vai jūs tam ticat? [Sanāksme saka: “Āmen.” –Tulk.] No visas sirds! Iedvesma! Un tajā dienā, kad atklāsies cilvēka Dēls, cilvēka Dēls, Jēzus Kristus skaidri izpausta Savu ļaužu vidū.

¹⁹⁰ Tas Cilvēks nostājās tur Ābrahāma un viņa grupas priekšā, parasta izskata Cilvēks putekļainās drēbēs. Viņš sēdēja ar muguru pret telti, Viņš sacīja: “Kur ir tava sieva, Sāra?” (Nevis Sā-ra-ja, bet Sā-ra; Āb-ra-ha-ms, nevis Āb-rams.) Nosauca viņu vārdā, sacīja: “Kur viņa ir?”

¹⁹¹ Atbildēja: “Viņa ir telti, Tev aiz muguras.”

¹⁹² Sacīja: “Es jūs apciemošu pēc gada šini laikā,” (bet viņa smējās pie sevis). Sacīja: “Kāpēc viņa smējās?” (Hm-hm). Lūk, Viņš apsolīja. Tieši tie cilvēki gaidīja apsolito dēlu.

¹⁹³ Lūk, man ir vienalga, kā rikojas tie cilvēki tajās konfesijās, sacidami, ka viņi “gaida Kristu” viņu darbibas pierāda, ka viņi negaida. Tā tas ir. Darbi runā skalāk nekā vārdi. Viss, par ko viņi domā, ir, kā lai savāc vairāk konfesionālo locekļu, taču ir daži cilvēki, viens šeit, cits tur, kuri gaida Tā Kunga Atnākšanu. Viņi gaida... tomēr. Tikai tādiem Viņš atklāsies, tikai tie sapratis.

¹⁹⁴ Tikai Izredzētie saprata, kas Viņš bija. Tikai padomājiet, tur bija varbūt tris miljoni cilvēku, ebreju, uz zemes, Viņš atnāca un aizgāja, bet pat viena trešdaļa no tiem nezināja, ka Viņš bija

atnācis. Saprotat? Taču Viņš atklājās tiem, kuri gaidija: Jānim Kristitājam un—un apustuļiem, kurus bija aicinājis Jānis, un ciem, un aklajai Annai templī, priesterim Simeanam, kuram “Svētais Gars bija atklājis, ka viņš redzēs Kristu”. Visi tie lielie reliģiskie vadoņi, teologi un pārējie bija pilnīgi akli!

¹⁹⁵ Lietus var izaudzēt sēklu tikai tad, ja sēkla tur jau ir. Un kā tu sākumā biji diglis savā tēvā, un viņš tevi nezināja, kaut arī tu biji savā tēvā. Taču caur apsēto zemi, tavu māti, tu tiki izpausts pēc viņa līdzības, un tad viņš varēja ar tevi sarunāties. Dievs, Varenais Dievs; ja tev ir Mūžīgā Dziviba, tad pašā sākumā Mūžīgās Dzivibas diglis bija Dievā. Un tu biji tur, tu biji Viņa domās, tavs vārds un viss. Un Viņš caur paredzējumu iepriekš nolēma, lai tu To ieraudzītu. Bet jūs, kas nebijāt iepriekšnolemti, nekad To neieraudzīsiet. Taču atcerieties, Jēzus Kristus Vārdā: “Tā stunda ir klāt”! Vai tad jūs Viņam neticat? Atdodiet Viņam savu dzīvi. Man ir jāapstājas, ir jau vēlāks par deviņiem.

Nolieksim mūsu galvas.

¹⁹⁶ “Es biju dzirdējis, Kungs, par Tevi, tagad es Tevi redzu!” Kungs Jēzu, svēti šos cilvēkus, kuri gaida.

¹⁹⁷ Tagad es jums kaut ko pajautāšu. Es vēlos, lai Svētais Gars (es palaujos, ka Viņš to izdaris) izpēta jūsu domas, pārbauda jūs, pārbauda jūsu dvēseles un pārbauda, vai jūs patiešām ticat. Un, ja jūs redzat, ka vēl ir palikušas kaut nelielas šaubas, tad vai jūs nepaceltu savu roku? Pasakiet: “Kungs Jēzu, ļauj man ieraudzīt Tevi. Es esmu par Tevi dzirdējis, taču es vēl nekad patiešām neesmu Tevi redzējis. Ľauj man Tevi ieraudzīt, es noticešu.” Labi. Brinišķigi.

¹⁹⁸ Vai šeit ir tādi, kas nepazīst Viņu kā savu Glābēju? Paceliet savu roku, sakiet: “Ja . . . Es—es esmu grēcinieks, taču, ja es . . . ja Tu—ja vien Tu atlausi man Tevi ieraudzīt, Kungs Jēzu, izpaudīsi Savu Vārdu, par kuru vini šeit runā. Es zinu, ka šādi Tevi redzēja Ījabs. Es zinu, ka šādi Tevi redzēja Ābrahāms. Es zinu, ka šādi Tevi redzēja visi pārējie, jo tas bija Tava apsolitā Vārda apstiprinājums. Es esmu saklausījies daudz ko, visādus trikus un visu pārējo, taču es saprotu, ka uz zemes ir pēdējās dienas Vēstijums, par kuru runāja Enģelis uz upes 1933. gadā. Es dzirdēju par dziedināšanas kalpošanām, un es zinu, ka tad, kad kaut kas tāds notiek, tas nevar palikt tajā pašā konfesionālajā iebrauktajā sliedē.” Ne jau tādēļ tas ir sūtīts, nekad tajā nepaliks. [Pārtraukums magnetafona lentas ierakstā—Tulk.] . . . ? . . .

¹⁹⁹ Kā būtu, ja Mozus būtu atnācis un pateicis: “Aiziet, uzcelsim šķirstu tāpat kā Noa, un izpeldēsim no Ēģiptes pa upi?” O-o, nē. Saprotat? Nē! Viņam bija Vēstijums no Dieva, viņš bija tā izpausme. Šim pravietim, kas parādījās uz skatuves, uzreiz vajadzēja pierādīt Israēlam. Viņiem četrsimt gadus nebija bijis pravieša, viņiem nebija pravieša, un te uz skatuves parādās pravietis. Viņiem būtu bijis jāzina, ka kaut grāsījās notikt.

²⁰⁰ Israēlam atkal jau simtiem gadu nebija bijis pravieša, un te uz skatuves parādījās Jēzus. Un sievete pie akas pateica: “Kungs, es redzu, ka Tu esi pravietis. Nu, mums četrsimt gadus tāda nav bijis.” Tāpēc ka Viņš zināja, kas bija viņas sirdi. Saprotat?

²⁰¹ Un tā, mums bija apsolits reformatoru draudzes periods, un mums viņi bija. Taču Maleahijas 4. [3.] nodalā Viņš apsolija, ka pēdējās dienās Viņš neizmainis Savu kārtibū un kas notiks, “lai piegrieztu bērnu sirdis atkal apustulisko tēvu Ticibai”. Tieši šim mērķim! Un draudze ir tik ļoti sašķelusies konfesijās un “ismos”, tā ir tik ļoti saraustīta gabaliņos, ka tā ir mirusi; tā bija nesējs. Un vēl Viņš ir apsolījis, ka septītā eņģeļa Vēstijuma laikā tiks atklāti Septiņi Zimogi; un Dieva noslēpumi tiks darīti zināmi (Atklāsmes grāmata 10. nodaļa), kad septītais eņģelis sāks pūst savu Vēstijumu, nevis dziedināšanas kalpošanu, bet Vēstijumu, kas seko dziedināšanas kalpošanai.

²⁰² Jēzus bija “lielisks puisis”, kamēr vien Viņš dziedināja slimos. Taču tad Viņš pateica: “Es un Mans Tēvs esam Viens.”

²⁰³ “Nē–ē! Tas ir nepareizi!”

²⁰⁴ Ījabs bija “lielisks”, līdz kamēr ar viņu kaut kas notika. Saprotat? Tas vienmēr notiek šādi.

²⁰⁵ Ticiet! Vai tagad jūs Viņu pienemsiet? Paceliet savu roku, sakiet: “Es patiesām Viņam ticu. Es gribu Viņu pienemt.” Lai Dievs tevi svēti. Lai Dievs tevi svēti. Lieliski.

Tagad kādu britiņu mierigi pasēdīt un palūdziet.

²⁰⁶ Dārgais Dievs, šajā nopietnajā brīdī, Reiz pienāks tāds laiks, kad viendien patiesām atskanēs pērkona dārdiens un Dieva Dēls nonāks no Debesim, atskanot saucienam, ercenēļa balsij un Dieva bazūnei, mirušie Kristū augšāmcelsies. Un katrs no mums šovakar zina un apzinās, Tēvs, ka mums būs jāatbild par katru mūsu izteikto vārdu un par katru vārdu, ko mēs sacījām. Mēs atbildēsim pat par domām, kas bija mūsu sirdi. Es lūdzu tevi, Dievs, Jēzus Vārdā, lai Tu attiri šeit katru sirdi. Attiri manu sirdi, attiri šo cilvēku sirdis. Un lai mēs esam sagatavoti, Kungs, un lai mūsu garigās acis šovakar ir atvērtas, lai redzētu Visuvarenā Dieva Godību. Mēs esam dzirdējuši par Viņu, ak, Tēvs Dievs, mēs lūdzam, lai Tu ļauj mums Viņu ieraudzīt. Dāvā to, Tēvs. Dāvā šīs svētības, es lūdzu, caur Jēzus Kristus Vārdu. Āmen.

²⁰⁷ Atcerieties: savā sirdi, tur, kur jūs sēzat, uztaisiet tur savu nelielo altāri. Sakiet: “Kungs Jēzu, nonāc tagad manā sirdi. Dāvā man kaut ko, kas . . . kaut ko, pie kā es varētu turēties. Ľauj man sajust to iedvesmu, kura pateiks man, ka Tu esi ‘šeit.’”

²⁰⁸ Nu, kāds apgalvojums, pateikts cilvēku priekšā! Ir nu gan! Tagad es palūgšu Tam Kungam Dievam, paprasišu . . .

²⁰⁹ Cik daudzi no jums n̄em ierakstus? Vai esat dzirdējuši: *Cienītie, cik ir pulpstenis?* Vai tad mēs neparādījām tos žurnālus un visu pārējo vēl gadu, pirms tas notika? Tas zinātni ir iedzinis strupceļā. Tur bija kronētais Kungs Jēzus, tajā baltajā parūkā, kā tas ir redzams Biblē Atklāsmes 1. nodaļā un Daniēla grāmatā, Debesu un zemes Augstākais Tiesnesis. Tieši tur, bet pat paši zinātnieki nevar To saprast. Un observatorijā, tajā Arizonas universitātē un pat Meksikā, viņi to ir pētījuši pēdējos divus gadus. Bet jums jau iepriekš bija pateikts, ka “tas notiks”.

²¹⁰ Kā tad ar zemestrīci Alaskā? Esiet nomodā, Holivuda iekritis jūrā! Pavērojet un redzēsiet, vai tā nenotiks. Viņš vēl nekad nav man sacījis kaut ko nepareizu, tā tas notiks. Saprota? Jūs vienkārši pavērojet un paskatieties, vai mēs nedzivojam vēstures pēdējās stundās. Neviens cilvēks nezina, kādā stundā Viņš atnāks. Taču vienu es zinu: Es ticu, savā pašreizējā stāvoklī, ja vien es esmu pie pilna prāta, ja es nebūtu kristietis, tad es patiesām gribētu būt istens Bibelisks kristietis, nevis konfesionāls. Nepaļaujieties uz to, ka jūs skaļi gavilejāt. Mēs dzirdējām par to šorit, pierādījām ar Dieva Vārdu; tas viscaur nav Dieva gribā, neko nedeva, tikai atnesa nāvi. Neesiet stiebrā, esiet Dzīvibā. Saprota? Lai jums ir ticiba Dievam.

²¹¹ Vai jūs ticat, ka Dievs, kurš deva šo solijumu, kurš parādījās 1. Mozus grāmatā un parādījās Ābrahānam un paveica to brinumu... Tas pats Dievs kļuva par miesu, cilvēka miesu, dzimis no jaunavas. Tur, protams, tā bija teofānija, taču pēc tam, kad Viņš atnāca cilvēciskā miesā un bija tāds pats Cilvēks, darija tās pašas lietas... Vai tad jūs neticat, ka, ja Dievs varētu paņemt cilvēku, ko Viņš ir apsolījis izdarit saskaņā ar Maleahijas 4 [3], kanālu, caur kuru Viņš varētu runāt, Viņš daritu tās pašas lietas, ko Viņš apsolija toreiz? Vai jūs tam ticat? Es ari ticu, ka Viņš to izdarītu.

²¹² Vai jūs ticat, ka jums var būt ticiba, lai pieskartos pie Viņa drēbēm, Viņa ticiba, lai pieskartos drēbēm? Vai jūs ticat, ka šeit tieši šobrīd kaut kas runā uz jūsu sirdi, sakot jums, ka jums ir ticiba, lai pieskartos Viņa drēbēm? Vai jūs ticat, ka varat to izdarīt? Tad pasniedzieties un pieskarieties ar jūsu ticibu, nevis ar emocijām, bet vienkārši ar pilni šķistu, neapgānītu ticibu. Vienkārši pasakiet: “Kungs, es ticu. Es ticu no visas sirds. Es gribu, lai Tu man pieskaries, jo es—es esmu dzirdējis, ka Tu to esi darijis, tagad es gribu redzēt to ar savām acīm.”

²¹³ Un es nevaru jums pieskarties. Ir vajadzigs, lai jums pieskaras Dievs. Vai jūs ticat, ka Viņš to izdarīs? [Sanāksme saka: “Amen.”—Tulk.]

²¹⁴ Es šeit skatos no sevis pa kreisi. Izskatās, ka tur ir kanāls, par kādu es stāstīju, it kā velk uz to pusī. Tā kā es esmu pavērsts tajā virzienā, tagad tas nāk brinišķīgi. Tur sēž kāda sieviete ar savu viru. Viņa nav no šejenes. Viņa ir no Teksasas štata, no Dalasas.

Viņa cieš, arī viņas virs cieš. Viņa cieš no sarežģījumiem, viņai bija operācija. Tā tas ir. Viņas vīram ir kaut kādas sāpes mugurā, problēmas ar muguru. Korbeta kungs ar kundzi no Teksasas štata; no Dalasas, Teksasas štats. Ja tā tas ir, paceliet roku. Es jūs nepazistu. Vai pareizi? Es to vispār nekādi nevaru zināt. Kas tad tas ir? "Es biju dzirdējis par Tevi ar savām ausim, tagad es Tevi redzu." Vai saprotat, ko es gribu pateikt? Lūk, paprasiet šim pārim. Es nekad dzivē viņus neesmu redzējis. "Es biju dzirdējis par Tevi ar ausim, tagad es Tevi redzu ar savām acim."

²¹⁵ Ja jūs varat ticēt, tad Dievs var sagādāt to, kas jums ir vajadzigs.

²¹⁶ Tur sēž vīrietis, tur roku pie zoda, viņam ir augsts asinsspiediens. Vai tici, ka Dievs var padarit tevi veselu, cienītais? Vai tici? Sēdi un lūk, *šādi* turi roku, vai tici, ka Dievs tevi dziedinās no augsta asinsspiediena? Pacel savu roku, ja tu tam tici. Labi, Viņš tam tic. Es nekad dzivē to cilvēku neesmu redzējis, es par viņu neko nezinu. Taču jūs esat dzirdejuši, ka Jēzus šeit Biblē pateica, ka Viņš to visu daris; tagad jūs to redzat! Vai saprotat, ko es gribu pateikt? "Ja vari ticēt, viss ir iespējams." Tikai tiem, kuri tic! Tam ir vajadzīga ista, neviltota ticība. Taču, ja jūs varat tam noticēt, Dievs to dāvās.

²¹⁷ Tur aizmugurē sēž viena sieviete, skatās uz mani, viņai riklē ir kākslis.

²¹⁸ Blakus sēž sieviete, sēž blakus viņai; lai viņa saprastu, tai kundzei arī ir augsts asinsspiediens. Pareizi.

²¹⁹ Blakus viņai sēž sieviete, arī viņai ir slimiba. Un viņa nav no šejienes, viņa ir no Arkansas. Viņi palaiž to garām. Filipa kundze, tici uz Kungu Jēzu Kristu un esi dziedināta! Vai tu viņam tici? No visas sirds? Vai tu To pieņem? Pareizi. Tad tu vari to saņemt.

Lūk, jūs sacīsiet: "Tas ir mistiski." Nē! Nē!

²²⁰ Jēzus sacīja: "Tevi sauc Simanis, tu esi Jonas dēls." Vai pareizi?

²²¹ "Es biju dzirdējis par Tevi ar savām ausim, tagad es redzu Tevi ar savām acim." Un tā, vai tad jūs neredzat, kas notika? Kāds tur vienkārši sēž, skatās, tic, cer, un pēkšņi tas notiek. Saprotat?

²²² Dēls, vai šodien tu jūties labāk nekā vakar vakarā? Normalizējas? Tagad viss ir kārtībā, tu izveselosies (jā-jā). Sēdēja šeit vakar vakarā, sitās ar galvu un visu ko tādu; bet šovakar viņš izskatās kā džentelmanis. Redzat? Viņš bija nedaudz apmulsis dažu lietu dēļ, taču tagad viss ir nokārtojies. Saprotat? Viss būs kārtībā. Jā? "Un tajā dienā atklāsies cilvēka Dēls, redziet, tieši pirms Sodomas sadedzināšanas."

²²³ "Es biju dzirdējis par Tevi ar savām ausim, tagad es redzu Tevi ar savām acim. Es dzirdēju, kā Jēzus Kristus sacīja, ka

Viņš to apsolija, tieši šobrīd es redzu, kā šis apsolijums dzivo.” Saprotat? “Es biju dzirdējis par Tevi ar savām ausim, tagad es Viņu redzu ar savām acīm.” Cik daudzi tic, ka Tas ir Viņš? (Ak, Dievs!)

²²⁴ Un tā, kamēr mēs šeit... ir jau vēls. Ritvakar mums būs liels dziedināšanas dievkalpojums. Mēs ar brāli Moru grasāmies stāvēt šeit un lūgties par katru cilvēku, kas gribēs nostāties rinda. Taču, runājot par to šovakar, es biju domājis vienkārši izteikt aicinājumu pie altāra. Taču pēc tam es padomāju: “Nē,” Tur ir teikts, “es biju dzirdējis par Tevi ar savām ausim, tagad es gribu ieraudzīt Tevi ar savām acīm.” Lūk, Viņš ir šeit. Vai jūs tam ticat?

²²⁵ Tagad uzliksim viens otram mūsu rokas. Lūk, atcerieties, Tas, kurš apsolija, ka Viņš daris šo, arī pateica, ka “Šis zimes ies līdz tiem, kas tic”. Vai Viņš tā sacīja? Vai jūs esat ticīgi? Sakiet: “Āmen.” Nu, tādā gadījumā tas pats Dievs, kas deva šo solijumu, kuru Viņš tikko kā piepildīja jūsu acu priekšā... Pajautājiet jebkuram no šiem cilvēkiem, es nekad neesmu viņus redzējis, neko par viņiem nezinu. Es tagad nebūtu viņus zinājis, redziet, tas man nav iespējams. Taču šiem Rakstiem ir jāpiepildās! Nu, ja tas ir piepildījies, tas parāda, ka mēs esam pēdējā laikā, mēs zinām, ka cilvēka Dēls ir gatavs, lai... atnākt, jo Viņš atklāj Sevi cilvēciskā miesā. Vai pareizi?

²²⁶ Tad mēs zinām, ka tā ir taisniba, un jūs sakāt, ka jūs ticat Viņam, un jūs esat uzlikuši viens otram savas rokas. Un, ja jūsu rokas ir uzliktas vienam uz otra, tas pats Dieva Dēls, kurš atrodas šeit, lai *tas* kļūst par patiesibu jūsu acīs, tas pats Dēls ir šeit, lai pateiktu: “Viņi kļūs veseli!” Tas pats Dieva Dēls! “Es dzirdēju, ka Viņš sacīja: ‘Ja ticigie uzliks savas rokas, viņi kļūs veseli.’ Es biju dzirdējis to ar savām ausim, tagad lauj man to redzēt ar manām acīm. Viņš apsolija to izdarit.”

Un tā, kamēr es lūdzu, lūdziet arī jūs.

²²⁷ Kungs Jēzu, Debesu Kunga Dieva Vārdā, lai Tavs Gars nonāk šo cilvēku sirdis; ši neviltotā Dieva ticiba, kura apstiprinās viņiem šo apsolijumu. Un lai Debesu Dievs dziedina ikvienu no viņiem, jo Viņi paklaujas Taviem baušiem, uzlikdamī rokas viens uz otra. Lai tā notiek, Kungs. Jēzus Kristus Vārdā dāvā, lai tā tas būtu, Tavai slavai.

²²⁸ Un tā, vai jūs ticat, ka jūs saņemat to, ko prasāt? Vai kaut kas runā jūsu sirdis? Vai jūs jūtat to iedvesmas kripatiņu, kas saka: “Viss jau ir beidzies! Viss ir izdarīts!”?

²²⁹ Dieva bauslī ir pateikts, ka mēs dzirdējām par to ar savām ausim, bet tagad mēs to redzam ar savām acīm. Ījabs sacīja: “Es biju dzirdējis par Tevi ar savām ausīm, bet tagad es Tevi redzu ar savām acīm.”

²³⁰ Lūk, jūs to dzirdējāt no Vārda, no Vārda dzirdēšanas: “Ticība nāk no dzirdēšanas, no Vārda dzirdēšanas.” Tagad jūs ar savām

acim redzat, kā Tas darbojas! Un tā, tas pats Dievs pateica, ka tad, kad tas viss notiks, ka “tie, kas tam tic, uzliks rokas slimajiem, un tie taps veseli”. Un tā, vai tas iekrita jūsu sirdi, ka jūs esat “dziedināti”? Paceliet rokas, ja tas tā ir. Āmen! Tā ir ista apustuliska dziedināšana. Vai jūs to sakāt nopietni? Vai jūs tam ticat no visas sirds? Aleluja! Tas ir viss, kas mums ir vajadzigs.

Tādā gadījumā piecelsmies kājās un slavēsim Viņu.

²³¹ Paldies Tev, Kungs Jēzu. Svētīts lai ir Tā Kunga Vārds.

Viņu es slavēšu! Viņu es slavēšu!
Slavējiet Jēru, kurš par grēcniekiem kauts;
Slavējiet Viņu, visi jūs laudis,
Jo Viņa Asinis katrs traips ir zudis jau.

²³² Un tā, vai jūs Viņu milat? Tagad visi kopā, slavējiet Viņu, visi jūs laudis. Skatieties, ja Dievs tev to ir atklājis tajā kanālā, kurā tu tiki glābts, tajā pašā kanālā, kurš tev pateica: “Tu esi glābts”, tajā pašā kanālā, caur kuru darbojās Dievs, kā Viņš darbojās caur Ījabu un praviešiem, Viņš darbojās caur tevi, caur šo kanālu kā caur kristieti, caur Savu Dievišķo atklāsmi, ka “tu esi dziedināts”, tad nekas nevarēs patraucēt tam notiktu.

Tāpēc Slavējiet Viņu, visi jūs laudis,
Jo Viņa Asinis katrs traips ir zudis... (Katrās
šaubas; ir nomazgātas visas šaubas.)

Viņu es slavēšu! Viņu es slavēšu!
Slavējiet Jēru, kurš par grēcniekiem kauts;
Slavējiet Viņu, visi jūs laudis,
Jo Viņa Asinis katrs traips ir zudis jau.

²³³ Ak, vai tad jūs Viņu nemilat? Ak, cik brinišķigi! “Es biju par Tevi dzirdējis, Kungs, ar savām ausim, un ticiba nāk no dzirdēšanas; bet tagad es Tevi redzu; Dievs dara Sevi zināmu starp Saviem laudīm, kā Viņš izdarija Ābrahāmam, caur Savu apsolijumu, ka cilvēka Dēls atklāsies tajās dienās, kad pasaule būs nonākusi Sodomas stāvokli.”

²³⁴ Un tur atnāca trīs vēstneši, nonāca no Debesim.

²³⁵ Un tur Sodomā atradās konfesionāla grupa, un turp devās Bilijs Grehams un Orals Roberts. Un atcerieties, kā es jums runāju, ka visā draudzes vēsturē līdz pat šai dienai pie draudzes vēl nekad nebija sūtīts tāds vispasaules vēstnesis, kura vārds beigtos kā Ābrahamam ar “h-a-m”, G-r-e-h-a-m [Angļu valodā—Tulk.], seši burti, pasaulei, cilvēka skaitlis.

²³⁶ Taču Ābrahamam vārdā [Angļu valodā—Tulk.] bija septiņi burti, Dieva pabeigtibas un pilnibas skaitlis. Redzat?

²³⁷ Un pievērsiet uzmanību, ko darija vēstneši, kuri devās uz turieni: sludināja Vārdu, izsauca viņus, sacīja, lai tie atgriežas no grēkiem.

²³⁸ Taču Tas, Kurš palika tur ar Ābrahāmu, redziet, paveica brinumu, pasacīdams Ābrahāmam, ko darija un domāja Sāra telti Viņam aiz muguras. Un Jēzus, Kurš bija Tas, Kurš bija tajā Cilvēkā, pateica: “Kad pasaule nonāks tādā stāvokli kā Sodoma, kā tas bija toreiz, atkal atklāsies cilvēka Dēls.” Un visi pārējie Raksti apstiprina, ka tas tā ir. Tas... “Iesākumā bija” [Sanāksme saka: “Vārds.”—Tulk.] “Un Vārds bija ar” [“Dievu.”] “Un Vārds bija” [“Dievs.”] “Un Vārds tapa miesa un mājoja mūsu vidū.” Vai pareizi? Tagad mēs redzam, ka tas pats apsolitais Vārds no Lūkas, no Maleahijas, visi tie pārējie apsolijumi šodienai ir tapuši par miesu, mājo mūsu vidū; mēs bijām dzirdējuši par to ar savām ausīm; bet tagad mēs redzam (ar savām acīm), kā Viņš pats izskaidro Savu Vārdu, mums nav vajadzigs nekāds cilvēcisks skaidrojums. Ak, dzivā Dieva Draudze šeit un pie telefoniem, ātri pamostieties, pirms nav par vēlu! Lai Dievs jūs svēti.

Viņu milu es, Viņu milu es,
Jo Viņš pirmais mani milēja,
Un glābšanu man Golgātā
Viņš nopirka.

²³⁹ Vai varat iedomāties, draudze, ka jūs redzat paši ar savām acīm... Dieva dzivais Vārds izpaužas, apsolijums šim laikam pedējās dienās, redzat ar savām acīm, kā dzivais Vārds tiek izskaidrots fiziskā veidā, Dievs starp mums! “Es redzu Viņu ar savām acīm, To... Es biju dzirdējis, ka Viņš to darīs.” Visi seno laiku gudrie gaidīja šo dienu, tagad ar savām acīm mēs redzam To izpaustu. Daudzi senlaiku gavilejošie metodisti, baptisti un patiesie, neviltotie pentakosti viņu periodā ilgojās ieraudzīt, kā tas notiek! Daudzi no viņiem zināja, ka tas notiks. Taču šovakar mēs stāvam un redzam, kā tas notiek! Ak! Vai tad jūs Viņu nemilat?

²⁴⁰ Lūk, Jēzus sacija: “Tā visi cilvēki zinās, ka jūs esat Mani mācekļi, kad jūs milēsiet viens otru.” Tāpēc, tā kā mēs milam Viņu, paspiedisim viens otram roku un nodziedāsim *Viņu es slavēšu!* *Viņu es slavēšu!* Labi.

Viņu es slavēšu! Viņu es slavēšu!
Slavējiet Jēru, kurš par grēcniekiem kauts;
Slavējiet Viņu, visi jūs... (Kā tev ir?)... laudis,
Jo Viņa Asinis katrs traips ir zudis jau.

²⁴¹ Ko tovakar pateica Belsacara kēniņiene sava kēniņa priekšā? “Tavā kēniņvalstī ir viens cilvēks, kurš izkliedē šaubas.” Un šovakar šaubas izkliedē Švētais Gars! Vai jūs tam ticat? (Ko viņa vēlas? Ak, viss kārtībā.) Šaubu izkliedētajs! Lūk, Kristus Asinis aizvāc katru traipu, šaubu traipu. Pasaulē nav lielāka grēka par neticību, “jo tas, kurš netic, jau ir nosodīts”! Vai pareizi? “Tas, kurš netic, ir jau spriedumu saņēmis.” Ir tikai viens grēks, un tā ir neticība. Smēķēšana nav grēks, lamāšanās nav grēks, laulibas

pārkāpšana nav grēks, melošana nav grēks; tas nav grēks, tas ir neticības rezultāts. Neticiba! Tu to dari, jo tu netici. Ja tu Tam tici, tad tu to nedari.

²⁴² Ak! Ak! Kas... Brinišķigi! Un Jēra Asinis ir nomazgājušas visas šaubas. Mēs ticam Viņa Vārdam, neapšaubāmi. Mēs ticam, ka Vārds tapa par miesu. Un mēs ticam, ka Vārds *tagad* ir tapis par miesu caur Viņa Klātbūtnes pierādījumu, lai apstiprinātu Viņa Vārdu. Vai jūs tam ticat? Lai Dievs jūs svēti.

²⁴³ Mēs ceram, ka redzēsim jūs šeit rit no rita un piedzivosim lielisku laiku Kungā. Tagad nolieciet savas galvas, un es nododu kalpošanu brālim Lindsejam.

ES BIJU DZIRDĒJIS, BET TAGAD ES REDZU LAT65-1127E
(I Have Heard But Now I See)

Šis Vēstijums, kuru brālis Viljams Marions Branhams sākotnēji sludināja angļu valodā sestdienas vakarā 1965. gada 27. novembrī, Life Saiešans Telti Šrīvportā, Luiziānas štatā, ASV, ir nemts no magnētiskās lentes ieraksta un bez saisinājumiem pierakstīts angļu valodā. Šo tulkojumu latviešu valodā ir nodrukājusi un izplata Voice of God Recordings.

LATVIAN

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org